

گل گال

میر گل خان نصیر

مٹ بدل: غمخوار حیات

بلوچی اکیڈمی

عدالت روڈ کونٹ

www.balochiacademy.org

(c) All rights are reserved.

داکتاب ناکل حق آک بلوچی اکیڈمی تون خوندی ء۔
اکیڈمی نامنشاغان بیدس کس دانا مواد آتے شینک کنگ کپک۔

گل گال

(شاعری)

غنمخوار حیات

2024

ISBN # 978-969-680-102-3

نہاد: =/500

بلوچی اکیڈمی داکتاب ء میراث پرنٹنگ پریس کراچی آن شینک کرے۔

ای نصیر اُٹ دُربیان آتینا قوم و راج آ کن
لکھوا شعراتے زیبا نقش کیوا ای مِخن

پن اٹ

واجه منیر احمد بادینی نا

لڑبندی

- 1..... منظوم مٹ و بدل اٹ غمخوار ناگشاد
- 5..... کنا اعزاز.....
- 9..... 1. دُعا
- 11..... 2. براومرید
- 14..... 3. کنا وطن نے صد سلام
- 17..... 4. پد بریوا، پد بریوا
- 20..... 5. واہورہ، طوفانوں ن تہارے
- 24..... 6. ای انت!
- 26..... 7. زندگانی اریس
- 28..... 8. زندہ مرے انقلاب
- 32..... 9. ورننا کنا بٹھنی
- 34..... 10. مونی قدم
- 37..... 11. جی بلوچ آک اتفاق
- 39..... 12. برنیکہ زہیر اٹ
- 42..... 13. بے علما سٹر
- 46..... 14. برک ساقی

15. چُپ مفروٹ 51
16. پدانتو، موزندان و زمزیر 53
17. کہ لٹ پل تا آماجئے 54
18. کہ سہب خرٹکء 57
19. فی جام ایت ساقی، کرنی بدل جہانء 61
20. صد ٹھو کر اتارند خبردار مسونس 63
21. خان کن 64
22. کم کشاد آ، او مزن جوہان نگوش 66
23. قوم خواہک برنی داسا ایت حساب 67
24. زار زار 69
25. پاوہ ای اینونادے 71
26. نوار امینگل 73
27. ”بلوچ“ 75
28. موٹ اُست کیک دیدہ ٹی خاخر زراب 77
29. تُغ حرامء 79
30. اُرانا آباد 81
31. اندکے 82
32. کنا وطن 84
33. او خواجہ نمائلک اٹ 89

34. بگوارک کریربال بجا مثل ء عقاب ء 90
35. ہنار 93
36. برک قاتل 95
37. وطن ہر انگ ء ---؟ 97
38. جمر شلک دادشت ء پد الملکز اراکیک 100
39. گل مہلب آتا گندے 102
40. نازاتا 104
41. نگار 105
42. حیراں حیراں تولوک ہر یوہ، انت ادانس پیش نی کیسہ 106
43. نماختکوز بیاء خماری خماری 107
44. استو آن یکجا اُست آتوای یاریار کریٹ 108
45. کنا اُست اینو شکر نازا کیک 109
46. برنی کنا دلدار 111
47. اُست تیک گواہی اونا 113
48. گمان اس کنا اُست آالہام کیک 115
49. ای گماناتا شم تیٹ گار اُٹ 117
50. نن نیمغہ استو دیدار نامسک 118
51. ”ہفت شہید نا پین اٹ“ 119
52. او آہوے صحرائی 121
53. ہل کنگ ء طوفان ء 123

- 125..... 54. کپہ غم اُست بہار موناٹے
- 127..... 55. او جاٹار ادوست نی زو بر کہ دیوانس واکین
- 129..... 56. دروغاتیٹ آسان اف
- 130..... 57. برک سنگت! برک ہمل! برک ساہ
- 131..... 58. بلوچستان
- 133..... 59. دانے ہم اسیکہ ہر
- 135..... 60. انتے...؟
- 137..... 61. ماجر انتے
- 139..... 62. ایلمی وپنت اس
- 140..... 63. گوگو
- 144..... 64. بیداد
- 148..... 65. وطن نابہار
- 150..... 66. مڑدے لغز آ، آب اف
- 152..... 67. اڑے کنجر نے آپٹے خدائی
- 155..... 68. دامونان پین تہار مسک
- 156..... 69. نصیری ہکل و کوکار
- 158..... 70. چانزد ہی توبے ماہکان ء ہر
- 161..... 71. شیر اس کہ اُست ء چنڈک
- 162..... 72. نقش و نگار پھلا
- 163..... 73. سوال انت ء جواب انت ء۔؟
- 165..... 74. جرگہ

- 167..... میر یوسف عزیز مگسی کن .75
- 169..... راج وا کے سڑدار او ایلم .76
- 171..... نوجوان .77
- 174..... گُفر ظلمت ناکہ مونا نور ایمان اس مرے .78
- 175..... سو غنڈِ آزاتی .79
- 177..... ڈیوہ .80
- 180..... جی بلوچستان .81
- 181..... نصیر ناساعری توپ و گرہندے .82
- 182..... چار بندیک .83
- 213..... کنا ہوتے ٹی امانت دا قلم .84

منظوم مٹ و بدل اٹ عمخوار ناگشاد

بلوچستان نامردم خیز آڈغار نوٹھکے ۽ نئے بیرہ داشرف دوئی ۽ کہ اوریکی،
بشام، آزاد جمال دینی، میر گل خان نصیر، ماما عبد اللہ جان جمال دینی منیر بادینی کونو
سیاسی و ادبی گشاد تخو کو شخصیت آتے و دی کنگ ناشر ف ۽ دوئی کرینے بلکہ اونا ایلو
بختاوری دادے کہ اوڈغار آ بلوچی و براہوئی زبان اٹ گپ کرو کا تا گونشت ہم
بجی زیات ۽ او نا باتیک ہر تو ما زبان تے ٹی آسانی اٹ ہیئت و گپ کنگ نالانچی ۽
ہم تخرہ، اند اسوب ۽ کہ نوٹھکے نا علم و زانت تخو کا ک ہر تو ما زبان تے ٹی تینا ادبی
لانچی تے در شان کر سہ بلوچی و براہوئی ادب نا پڑ ۽ مدام سر سوز تخانو۔ یقین اٹ
دا بختاوری نا شین بلوچستان نا ایلو علاقہ غاتے ٹی ننے دن نظر بک، ہر کہ ننے
نوٹھکے ناڈغار آنظر بریک کہ ہر تو ما زبان آتے اسہ ایلو آن خڑک کن اسہ سوگو
۽ پول اسے نا کردار ۽ بھاز جوانی اٹ ادا ایک۔ گرج دا ہیئت نائے کہ بلوچی ادب
براہوئی زبان اٹ مٹ و بدل مرے یا براہوئی ادب بلوچی زبان اٹ بدل
مرے تاکہ دا ہر تو ما قومی زبان آتا نوشتہ کار آتا نوشتہ آتیاں ہر تو ما زبان آتا
پارو کا ک بلوچی و براہوئی ادب شعوری وڑٹ سہو مر سہ تینا قومی ادب آن سر پند
مریر۔ اندا قومی گرج ناویدن ۽ محسوس کر سہ براہوئی و بلوچی زبان نا شاعر افسانہ

نویس وانشائیہ نگار واجہ غمخور حیات ملک الشعراء میر گل خان نصیر نابلوچی واردو شاعریء براہوئی زبان اٹ مٹ و بدل کنگ ناشر فء دوئی کرے۔

داہیت المیء کہ اسہ زبان اسے آن ایلو زبان اٹ مٹ و بدل کنگ کن مٹ کارء ہڑ تو ما زبان آتے ٹی ہیت و گپ کنگ ناہنر بھاز جوان واخب منگ تون اوار اوار او مٹ کاری نافنی آگر ج آتیاں ہم واخب منگ بیجی المیء۔ اگہ شاعری اسے اسہ پین زبان اسے اٹ مٹ کاری ناخواست ناخواست مونا برے تو مٹ و بدل کنگ پین سخت عمل اسے ناخواستء ضرور کیک، انتے کہ ردیف وقافیہ بحر و وزن ناپام داری کن منظوم دروشم اٹ مٹ و بدل کرو کا پور و وڑاٹ علم عروض نافن آن چاہوک شاعر اس منگ ہم ضروریء۔ نہ تو منظوم مٹ کاری تینافنی خواست آتیاں آجو مریک و شاعری ناروانی و روانی ٹی ہر ا موسیقیت ء اونثر ناڈیک ترسہ شاعری ناروحء حیران ء پر اگندہ کیک۔ اگہ نن داکان مُست میر گل خان نصیر نا شاعری تا مٹ و بدل نا خوڑتی اٹ جاچ ء ہلین تو ہر اپنی آ شخصیت آک میر گل خان نصیر نابلوچی شاعریء اردو زبان اٹ بدل کرینو، او شخصیت آتے ٹی شاہ محمد مری، ماما عبد اللہ جان جمالدینی، لال بخش رند، انوار احسن صدیقی و فیض احمد فیض آک اوار ء او شخصیت آک میر گل خان نصیر نا بلوچی شاعریء اردو زبان اٹ بیرہ نثری ترجمہ کر سا جان خلاسی کرینو، سوب دا مسنے کہ دا شخصیت آک بنیادی وڑ شاعر افس یا متنو بیرہ فیض احمد فیض نا بدل کرو کا ہمو اسٹ انگا شاعری ہر اکہ ”دیا“ (یعنی ڈیوا) ناپن اٹیء، او شاعری بحر و وزن ناغالف اٹی نظر بریک۔ انتے کہ فیض احمد فیض تینٹ ہم اردو ادب نا پڑ آ

اسہ بے مٹ او شاعری اسے ناحیثیت اٹ ساڑی ء۔ پانگ نامسخت دادے کہ
منظوم مٹ و بدل کنگ کن مٹ و بدل کرو کا مٹ کارنا شاعر اس منگ بیچی
ضروری ء۔

لیکن عنخواریء دا اعزاز شرف دوئی ء کہ او تینٹ ہم نئے بیرہ براہوئی و بلوچی
زبان ناشاعر اسے ناحیثیت اٹ گشاد ناخواجہ ء بلکہ او شاعری نافی و عرو ضی
خواست آتاشیف بڑزی تے آن ہم بھاز جوان واخب ء۔ او میر گل خان نصیر نا
خاص وڑاٹ بلوچی شاعری ء المی فنی غالب اٹ تخسہ براہوئی زبان مٹ و بدل
کنگ نا اسہ سرسوب ء کڑداس دوئی کرینے۔ ہراوخت آنن عنخواری نامٹ و بدل
کنگ نا گشادن مونا در شان مریک تو او بھاز خوڑتی اٹ لوز آتا تاثیر و حرمت،
شاعری نا بنیادی فنی دودر بیدہ غاتون اواری مظکاری نا المی آخواست آتے ہم مقدم
تخسہ میر گل خان نصیر نا بلوچی و ارد شاعری ء براہوئی زبان اٹ ہیئت کر فنگ نا
ہنر ء، ہچو جاگہ اس گیر ام کتنے۔ دا او ناپام داری و گشاد نا گل آن بھلا ثبوت دادے
کہ خوانو کائے بسٹ اندا گمان گڑگیس کیک کہ میر گل خان نصیر واقعی براہوئی
زبان اٹ براہوئی شاعری نا پڑ ء و سم کرینے۔ یقین اٹ داوسی نادستار نا طرہ
عنخواری نا کاٹم شمسلاخ ایتک دا او نا گشاد نا گرو شک کہ او براہوئی زبان اٹ براہوئی
پاروکا تا مون آ میر گل خان نصیر نا بلوچی و اردو شعری دڑو شم ء پیداوار کرسہ
براہوئی ادبی تاریخ نا پینہ غاتے ٹی خوندی کرے۔

عنخواریات نئے بیرہ میر گل خان نصیر نا فکر و فلسفہ ء براہوئی زبان اٹ ہیئت
کر فینے، بلکہ او براہوئی و بلوچی زبان ناہمو اودیم آلوز آتے شعوری وڑاٹ پیداوار

کرسہ تینا مٹ و بدل ناٹمک اٹ براہوئی ادبی پڑ آتالان ہم کرینے داہمو سچاغالوز
 آکو کہ ہڑ توما زبان تے ٹی پانگرہ و سرپند ہم مریرہ، یقین اٹ دا شعوری کوششت
 آن ہڑ توما زبان تالوز گنج اٹ لوز آتاڈی ٹی و دکی ناسہ گچین ء سبب اسے۔ دا
 سبب ہڑ توما زبان تاشونداری کن اسہ تاریخی ء گام اسے، امیت ء کہ عنخوار اندا
 بابت اٹ مون مُستی ہم تینا شعوری کوششت آتے برجاتخو۔ ان شاء اللہ

وسلام

حمید عزیز آبادی

(عزیز آباد، مستونگ)

کننا اعزاز.....

ادبی نوشت / تخلیق اسے مٹ و بدل (ترجمہ) کنگ آسان و عمل نس اف۔
 ولد ترجمہ ٹی منظوم ترجمہ و منظوم ترجمہ ٹی میر گل خان نصیر ناظم آتے مٹ
 و بدل کنگ آسان اف۔

ترجمہ نابارواٹ چاہندار دُن پارہ کہ ترجمہ نامثال ہندن ے دُنکہ کونٹ اسے نا
 چپ مرے۔ وختس کہ جاوید اختر پاہک شاعری عطر و زباد ناوڑ مریک و شاعری نا
 ترجمہ نامثال دُن مریک کہ نی عطراتے ارفس پین بوتل اسے ٹی شاعنگ کوشست
 کیس تو اونا اصل خوشبو ہمو سلپک۔ گواچنی ہم ہندن ے کہ شاعری نا ترجمہ وخت
 اصل تخلیق ٹی بروک آ تشبیح استعارہ، علامت ترجمہ ٹی اوڈول بنگ کپک۔ تو
 شاعری نا ترجمہ ے ہمو مفہوم ناوڑ سرپد منگ ے و داڑ کہ الہی دادے کہ نی اگہ
 بلوچی شاعر اسے نابراہوئی ترجمہ ے خوانسہ تو اودے نی بلوچی شاعری تون مون پہ
 مون اسل کہہ بلکہ براہوئی نامزاج و تب اٹ خوان اگہ نی اسہ ترجمہ اسے ارفسہ اونا
 اصل دزوشم تون مون پہ مون کیسہ تو لازم ے نی ترجمہ تاوڑپک نہ دُنکہ ای پاریٹ
 کونٹ نا اصل نقش و نگارے کس خنا تو اودے چپ اسل وڑپک۔

البتہ دا سخت ازگا عمل ٹی دو شاعنگ ے ای تینکہ اعزاز نس دُن سرپند مریوہ
 کہ اسہ خاصو مسخت نس مونا تخسہ ای میر گل خان نصیر نا شاعری ے بلوچی و اردو آن
 براہوئی نظمیہ دزوشم ٹی مٹ کرینٹ۔

داکاریم نا آئیڈیا / خیال کنے اکتوبر 2014ء ٹی بلوچی اکیڈمی ناپارہ غان کلیات
 میر گل خان نصیر (تیر گال کاریت) نامون پاشی دودنا مچی ٹی بس۔ (یات مرے کہ

داچی سرینا ہوٹل ٹی ہمو وخت ناوزیر اعلیٰ بلوچستان ڈاکٹر عبد المالک بلوچ ناکامی ٹی اڈ
تننگا سس)

ای ہمو زدے سوچاٹ کہ میر گل خان نصیر نادا بھلا عظیم انگا تخلیقی، علمی، ادبی،
راجی، تاریخی کاریم تے تینا لمہ ٹی بولی براہوئی ناہمو خواندہ تے آہم سر کروئی ۛے
ہر افک بلوچی آن بلد افس۔ تو ای تینا دانیت نا اظہارے ہمو زدے بلوچی اکیڈمی نا
سگت ہیبتان بلوچ تون کریٹ اوکنے تیر گال کاریت (کلیات میر گل خان نصیر)
ۛے ٹیکسی کر سہ پارے اگہ نی سرجم کتاب اسے ناکچ گل خان نصیرے براہوئی ٹی مٹ
کریس تو کتاب ۛے نن اکیڈمی آن ضرور شینک کینہ تو ای ہمو دے تیٹ دا ترجمہ تون
اختہ مسوٹ منہ ٹوٹی کتاب ۛے ہیبتان حوالہ کریٹ ولے دانیا مٹ چندی سال
آک ہنار کتاب نادرک منمو و مبارک قاضی ناکذیت آن گڈکنے بلوچستان اکیڈمی
غان کلہوئس بس کہ مبارک قاضی ۛے اگہ براہوئی ٹی مٹ کیسہ تونن کتاب ۛے
شینک کینہ او مبارک قاضی تون ہنداوڑ اختہ مسوٹ او کتاب ۛے او فنادو آرسیفیٹ
ہرا کہ زوئس شینک مرو ہندا نیام ٹی اکیڈمی ناسگت "زاکر قادر" نا حوال کرے کہ نا
گل خان نصیر نا براہوئی مٹ (گل گال) ۛے نن پکا داسا شینک کینہ تو ای
پاریٹ ہندا ٹی خیر انتے کہ قاضی ۛے مٹ کنگ وخت آکنے زرس پین تجربہ مس تو
اسیکہ دا کتاب ۛے واہراٹ سگت آتا کمک ٹی شون تٹ بے واہم دا ٹی کمی بیشی نا
گنجائش الم مرو۔

براہوئی زبان ناچا ہو کاتے ٹی نناخواندہ غاتا بھلو کچ کس دونو ہم ارے ہر افک
بلوچی زبان ۛے خواننگ کپسہ پومفسہ۔ گل خان نصیر نا شاعری تے براہوئی مٹ
کر سہ شینک کنگ نا کتا او لیکو مسخت اندا دے کہ ای میر گل خان نصیرے براہوئی
خوانو کا تا حلقہ تیٹ شینک کیو۔ تاکہ ننا براہوئی خوانوک مخلوق میر گل خان نصیر نا

شاعری، اوانوشٹ نافلسفہ و فکر آن بلد مرسہ داپدر تیج میر گل خان نصیر ناشاعری نا راہبند آن تینکن علمی، ادبی، راجی کسر شونی سیناچیدہ ءے پٹ و پول کے۔

ای زیات ترمیر گل خان نصیر ناہمو شاعری تے براہوئی ٹی مٹ کرینٹ ہرافک کنے بحر و وزن، ردیف، قافیہ کہ آسان وڑاٹ گیگ تسورا۔ انتے کہ ای گل خان نصیرے سلیمس (آسان) زبان اٹ خوانندہ تے کن شینک کنگ خواہیوٹا۔ داڑے شاعری تے مٹ کنگ وخت آ موسیقیت (روانی) ناخیال داری ءے کرسہ ای میر ناشاعری تے اونا چند ناڈغار (بحر) اٹ اوانا تینا ردیف و قافیہ تون مٹ کرینوٹ۔ باز اشاعری تا جمالیات ءے ہموڈول نمہ دار کنگ ناخاطریا قافیہ ءے تورنگ ناخاطر ای بلوچی نالوزاتے ہم اور کرینٹ ہرافک گیشتری ننا رخسانی لہجہ ٹی براہوئی و بلوچی اڑتوما زبان تیٹ کار مرز میرہ۔ واہم بلوچی نالوزاتے کن حاشیہ ترسہ اوقتا براہوئی معانی تے ہم ایسونٹ۔

داکاریم وخت آ بلوچی اکیڈمی۔ کوئٹہ ناسینئر باسک، براہوئی و بلوچی زبان نا زانیکار کنا استاد محترم ڈاکٹر یوسف مینگل صاحب ناباز منتوار اٹ کہ اوفک کنکہ اسہ ڈکشنری سینا کڑدارے ادا کرسہ کنے کمک کریر۔ ہندن ای مہر وانا نوشٹہ کار پولکار سنگت "حمید عزیز آبادی" نا منتواری ارفیوہ کہ اوفک دا کتاب ءے اسیکہ جانچ ہلسہ دانا کمی بیشی تے پیداوار کرسہ، پروف تے شون ترسہ سرلوزے نوشٹہ کریر ہندن کتاب ناشینکاری وخت آخواجہ افضل مراد صاحب ناہم منتوار کہ اوفک کتاب ءے ہر اداڑتینا خیال آتا اظہارے کریر۔

"بلوچی اکیڈمی۔ کوئٹہ" ناکالخواہ تا منتوار کہ دا کتاب ءے شینکاری نالائخ سرپد مرسہ داڑکن استخوانی درشان کریر و کتاب ءے نمادوتے آر سیفیر۔

میر گل خان نصیر ناقد و بالادیناراجی ادب اٹ سرجمو باب اسینا مضمون اسینا
 حیثیت تحک و گل خان نصیر ناراجی ادب ناہمو تمبہ ءے ہراٹن بیدراجی ادب پوک
 خننگ۔

میر گل خان نصیر نادابھلا عظیم انگا تخلیق نامونا کننا کاریم پیش نس خننگ ولے
 ای دادے داسا بناء کریٹٹ اگہ زند وفا کرے، حالاتاک گیگ تسر تو میر گل خان
 نصیر نا حوالہ ٹی ای ہراکاریم تے تینا ذہن اٹ تخانٹ اوفتے ہم مون مستی شینک
 کرسہ بروٹ۔

نمادعاتا طلب

غمخوار حیات

دُعا

اے خدا وندا ، بلوچاتے دُنو بندغ نی ایت
پُر دماغو، جانشارو زندہ اُست روشن خیال

فکر اوفتا دُنکہ گوربامی چرک
عقل شابیت آ سمندر نا مرے جاہ و جلال

خورک کاٹم تا مرے پَرگندہ غا رسم آتیاں
باٹی بشخندہ مرے دُن ہر اسہ رنج و ملال

اُست سوبر اونا دُنکہ سوگو آ شتک آ تلار
اوخلیس و ہڑز اسل اتپ اُست اٹی قہر و تمال

ہمت اوفتا دون سوگو ، سوگوے دُنکے تلار
ہمرا فکر آ تیت مرے اوفتا مدام حور و ملک

او گروک نا مثل اٹی تے شمبلان جمر تیان
فکر اوفتا بال کے آسمان اٹی ہفت آ فلک

سینہ ٹی اوفتا مرے ایمان سنا روشن چراغ
علم نا مڈی تیان ہم پُر مرے اوفتا دماغ

ساز اوفتا دُن مرے ہم ساز، سازِ زند اٹی
مف دُنو ساز کس توار کے ساز اٹی ہم خان و میر

بھیم اُست اٹ اوفتے تو، بے شک مرے بیوس تیکن
مف خلیس اس دونو کے سجدہ ٹی تا شاہ و وزیر

اے خدا وندا بلوچاتے جہان اٹ زندہ کر
تا بندہ کر

بر او مرید

بر او مرید ، بر او مرید
 بر او مرید دُردانہ غا

نی برکہ نن دیوان کین
 مولانہ و مستانہ غا

تس عشق نے خاخر زراب
 نا غم تیان اُست ہم کباب
 حانی نا نی دُرد اٹ زِڑوک
 نن ڈیہہ آکن جانانہ غا

چاکر پلا نا سنگت ء
 نن آن دریرک ڈیہہ ء دا
 شیدائی تینا مون ہناس
 نن توہنان زندانہ غا

چاکر نا ماڑی تیٹی دُن
 نی حائل ء الاس ہناس
 مُلک ء تروفن حائل آ
 جو رو بدے بیگانہ غا

الاس وطن ء مکہ غا
 لوچ آ ملنگا تون ہناس
 مکہ ننا لمہ وطن
 کاٹم تنخوک کا شانہ غا

پردیس اٹی ، نی مکہ اٹ
 شعر تے زہیری پاریسہ
 زندان اٹی تموک نن
 لیکو خلین زندانہ غا

دُن ہجر سنا دژدانیٹ
 ہر بند ء تسوس داغ نی
 دا بند بندے او اُشار
 جو رو بد آک مستانہ غا

اچکول	و	لٹ	اس	ارفیسہ
الاس	جہان	ء	خازگی	آ
سربازی	کن	مسون	روان	
اینو	پڑ	ء	مردانہ	غا

نے	و	کنے	ٹی	فرق	اف
دا	زندگی	نا	نا	خاخر	اٹ
حائل	ناعشق	اٹ	نی	گنوک	
ای	ڈیہہ	اکن	دیوانہ	غا	

پھلیں	مُرید	،	پھلیں	مُرید
برنی	فقیری	باطن	اٹ	
خف	تو	دا	شعرتے	شہ
پاہک	نصیر	مُر	ترانہ	غا

کنا وطن نے صد سلام

کنا تو جی و جان نی
 کہ ہر دوسر جہان نی
 کنا نما ءِ شان نی
 اے باگلا نشان نی
 کنا تو مسونس مدام
 کنا وطن نے صد سلام

کنا نی تو بے روشن آ
 نی دوست اریس دُنکہ سا
 نی راہشون و رہنما
 نی آسمان سرجاءِ غا
 کنا نی رزق دیر و تام
 کنا وطن نے صد سلام

نا درخت بوچ و سبز ازار
 ناڈن و دشت و کوہسار

بہشت ۽ کنکہ ملگزار
 کنا تو سائے ناکشار
 نازیب ننا تو ای غلام
 کنا وطن نے صد سلام

نا دڑوشم آ دا دلبری
 نہ افت مٹ و ہمسری
 زِرک ناریک زری زری
 کنا نی دوست مادری
 ننا نی آبرو شان
 کنا وطن نے صد سلام

کہ اینو تہارمہ ۽ جہان
 داڑانے چاوہ آسمان
 گروک و ہورہ ہر درآن
 جعفر دا پوغ مج گمان
 مدام نیتو ہوش وپام
 کنا وطن نے آسلام

مریس وسم نی شادمان
 نی لاڈو نازا دم دمان
 ابد ، ابد زماں زمان
 مریس امن خنس امان
 نصیر ء نا دا خوش کلام
 کنا وطن نے صد سلام

پد بریوا، پد بریوا

گدان آ دلبر

پدا بریوا ، پدا بریوا

ای پُر تاس آن اتیسه ساغر

پد بریوا ، پد بریوا

دا چاردهء کہ دژد اسے نا

دا دیک کو ہم آہ سڑد اسے نا

ٹلوء زگر آ دا منون آ جمر

گدان آ دلبر

پد بریوا ، پد بریوا

کننا فی جون اُس ، کننا فی جان اُس

کننا مدامی آ نی گمان اُس

کننا فی زیبا۔۔! کرک فی باور

گدان آ دلبر

پد بریوا ، پد بریوا

اے زیب مہرنگ نما دا مہر آٹ

دُن عشق اسے نا ای موج لہر آٹ

ای مُر ہنانتِ تدیسہ بے سر
 گدان آ دلبر
 پد بریوا ، پد بریوا
 ای اختہ نے کن اریٹ الاہوش
 ناپارہ غا ای اریٹ دلگوش
 زباد مسک آتا مثل مہپر
 گدان آ دلبر
 پد بریوا ، پد بریوا
 ہنین آ یاداک ہنکمین آ
 دا گہوش آئی و عجب گچین آ
 کہ پھل ، عود و گلاب عنبر
 گدان آ دلبر
 پد بریوا ، پد بریوا
 دانک کارہ سیاہ پوش آ
 وادیک ہم دادترتا پوش آ
 داجر اتو تفوک آدیگر
 گدان آ دلبر
 پد بریوا ، پد بریوا

دا شاعر آتا گچين آ گال ء
 هر هيت ئي تے گل گال ء
 که باگل آتا ملوک آ دفتر
 گدان آ دلبر
 پد بریوا ، پد بریوا
 آزاتی نا گودی

وا ہورہ ، طوفانو نن تہارے
گروک شام ئے وا پھر نا پارے

کنے نہہ آرام نہہ کراے
نہ تغ کو خن تے ٹی ہوش وسارے
دا اُست ننا صبر نے کہ گارے
بر کنا دوست نا انتظارے

بہ تہار مئی تیٹ کنا حوال آ
سیاہ ے ہر کُنڈ بے مثال آ
کنا اریسک نی ہوش و خیال آ
دادے ونن تے ٹی تو و سال آ
ناغم تیان دا اُست شکارے
بر کنا دوست نا انتظارے

اے شہ مُرید و اے توکلی نا
 سدانے پٹوا گلی گلی ٹی
 دا ڈور جل تیٹ نی نی ٹی
 ای دشت و میدان ہر تلی ٹی
 کنے نا دیدن نا ہر جا چارے
 بر کنا دوست نا انتظارے

ای جیل سنا سیا تہارا ڈکٹ اٹ
 گُبین و سنجاتا ہر شک اٹ
 نا ہجر ٹی ای الک دَک اُٹ
 خنیو دا رنگاتے نا کلک اٹ
 کہ پارا زندان نا رہ گزارے
 بر کنا دوست نا انتظارے

نے خنتوٹ ای نہ داڑے اوداٹ
 نہ پیر و مُلا نہ رسم و دوداٹ
 دا زندگی نا وھوکا روداٹ
 گُبار چست ء ہنوکا نوداٹ

دم نَس کہ روشن دم نَس تہارے
بر کنا دوست نا انتظارے

ہرانگ ء اے دوست پُر بہارا
ہرانگ ء اے دوست جلوہ دارا
ہرانگ ء سنگت نی دنا پارا
بہ سہب ایتے ،نن ء تہارا
ننا دا زند اٹ کہ دُرد ہزار ء
بر کنا دوست نا انتظارے

برک! نی دیدارا دوست وجانی
نہ مجلس آتے کہ زندگانی
تخانٹ شرط آ ای ساء جانی
کہ ذمغ آتون کیوا شادمانی
دا، ساہ جغر تون اُسٹ نثارے
بر کنا دوست نا انتظارے

الیوا ای نے یا تیوا ساءے
ای کیوا قربان دا مال و ساءے

گر عرش ٹی ہم کہ نا اُرائے
 خنیوا دے اس نا جلوہ گائے
 نصیر نا خف تے ٹی نا توارے
 بر کنا دوست نا انتظارے

ای انت!...

ای انت ، کنا زبان انت
 مریو انت زیان انت

توارِ ثورِ بے اثر
 نابانگ انت اذان انت

او مس مڑده توشمار
 داتاب انت ، توان انت

غلام ارین بے شرف
 کہ انت پن ، نشان انت

وا بندغ اُن کہ بے قدر
 دا حاصل ء زیان انت

اے کم گشاد کم سیال
 نا رزق انت نکان انت

غلامی ٹی ، توکل ء
 اے پیر انت ، جوان انت

پا دیرے پاسا نی نصیر
 اریس نی انت بیان انت

زندگانی اریس

کنا کنا اُست کنا نوجوانی اریس

کنا کنا زینت و زندگانی اریس

دا دڑداتا مَونگا دنز و مُج اٹ

ای شاد اُٹ کنا شادمانی اریس

کنا کال و گفتارک مُروردو

دا دُرا زبان ناروانی اریس

تہار انگا نن تے ٹی اے غم تروک

کنا ماہتاب آ نشانی اریس

ملنگی ٹی عشق آتا بے ساری اٹ

مُرید اُٹ کنا جان حانی اریس

دا مچا جہان آن اول سر وطن
 وطن تان وطن دوست جانی اریس

دا دژد غماتے ٹی بے سڈاریٹ
 کنا غم تا درمان گڑانی اریس

اسل مشکل آتے ٹی اُسٹ لڑزپیک
 کنا ہمت و پہلوانی اریس

نصیر اٹ ای شعر و زبان دانی اٹ
 کنا آب و جوہر زبانی اریس

زندہ مرے انقلاب

شینک مرے آفتاب
 خاخری آ اے زراب
 خیسن آ اے گل گلاب
 زندہ مرے انقلاب

مسونو سر بستہ ہر
 کاٹم ء دل دستہ ہر
 پوغ جگر اُست کباب
 زندہ مرے انقلاب

پُر غضب و پُر صدا
 پُر دم و پُر حوصلہ
 پُر تب و تاب و شباب
 زندہ مرے انقلاب

توفک و ، گن توپ و بم
 نعرہ خلیک دم بہ دم

موئل سے خاطر زراب
 زندہ مرے انقلاب

خنجر و سبزا سگار
 شہنشاہ سُم تا توار
 اُسٹ اٹی دُن پیچ و تاب
 زندہ مرے انقلاب

ہکل و کوک و توار
 کش و بیگر وار وار
 ہل تانی خل او، شتاب
 زندہ مرے انقلاب

لنگڑ و لوچ و غریب
 اے کہ بدل نا نصیب
 نعرہ خلیک سرمتاب
 زندہ مرے انقلاب

ڈیہہ سنا او دشمن ء
 راجی آ دا راہزن ء
 لختی تا نی شا تناب
 زندہ مرے انقلاب

پوشک دتر دا زراغ
 تسونے اُستاتے داغ
 پین مرو فن عذاب
 زندہ مرے انقلاب

ملک ء بہا دا کرے
 راج ا سے سودا کرے
 سخت مرک هل حساب
 زندہ مرے انقلاب

آئن و خاخر سُرپ
 کیک یہود آتے تُرپ
 داسانی هل انتقام

مرک ۽ تا ات کر تمام
 دُنکھ کپوت و وقاب
 زندہ مرے انقلاب

اُستاتے ہم شاد ایک
 لنگڑے آباد ایک
 توفک و تیر تارباب
 زندہ مرے انقلاب

بزرگ و محتاج و خوار
 ظالم سنا مف پے شکار
 سلپ دا میر و نواب
 زندہ مرے انقلاب

پارینو راست و کلام
 ہمراہ نصیر ے سلام
 پاہو دا کل یک جواب
 زندہ مرے انقلاب

ورنا کنا بَشہ نی

دُنیا ٹی شر و شورے
 ساکندن ء تامورے
 ظالم توگل اٹ زورے
 ورننا کنا بَشہ نی

نالٹ و پل ء برجا
 نے پن کہ کرے سرجا
 نے شیف خلیک ہرجا
 ورننا کنا بَشہ نی

بندر نادانگ آتا
 مس بشخ اینو جنگ آتا
 توفک و پَشنگ آتا
 ورننا کنا بَشہ نی

بش مرکہ زمین تین ء
 لمبہ زراب ہستین ء
 بیدادی ٹی دیک دین ء
 ورنہ کنا بشہ نی

بش مہ کہ وطن بُن الک
 پھلاتا چمن بُن الک
 نا کوه و دامن بُن الک
 ورنہ کنا بشہ نی

بش مر کہ نصیر بسک
 مخ تف او سلیس نیتو
 نیکن کاهوئس ایسک
 ورنہ کنا بشہ نی

مونی قدم

قدم قدم رواں مبو
 دلیر و پہلواں مبو
 وطن ناپن کہ شان آ کن
 کبینا اُستخواں مبو

وطن ناننگ و عزت آ
 تروک مال جاں مبو
 رسینگ کہ تینا منزل آ
 قدم قدم رواں مبو

گر آسمان نا کاٹم آ
 دڑنگ پُر غضب مرے
 گروک و ہورہ ، پھر تہو
 تہارا نن تاڈب مرے
 ڈغار تین مرے اگہ
 زمانہ بے ادب مرے

خلیس عے اُستا اہپہ بو
 قدم قدم رواں مبو

مرے اگر نا کاٹم آ
 غضب غضب ستم ستم
 تڑینگ کہ ذُلم آزام برے
 مرے ناکاٹم ہم قلم
 دُدینگبو مونی مُستی پین
 لپڑزا مف نما قدم
 داپوغ وتین آنگر آ
 قدم قدم رواں مبو

تینگ و تیرو توپ و بم
 ناکاٹم آ شلر اگہ
 جغرتو اُست دوکپ مرے
 ناخنتے او اُشر اگہ
 وھر دتر تا جوک اگہ
 داآسمانک دُرر اگہ

شلر زراب جبراک
 قدم قدم روان مبو
 دا زندگی غلامی نا
 بلوچ نا مل آکن حرام
 داشان اف بلوچی آ
 کہ کس نامرے غلام
 بلوچ زنک ئے دلبرا
 نصیر عرض آ کیک سلام
 نم آرفبو راجی بیرک ئے
 قدم قدم روان مبو

جی بلوچ آک اتفاق

دا نما درماندگی و لنگڑی و احتیاج
 سخت انگاسنگ آک، مالیک کاٹم آتا دا خراج
 بس ارے دا کل بلاتا ہر اسٹنگا علاج
 جی بلوچ آک اتفاق، اوتارما، روج آک اتفاق

دا زیاں کارا حکومت لٹ و پل دافتا غضب
 دا ریاکارا عدالت جرگہ و بچار و لب
 دا نما نابودی و بے سیوتی نا دا سبب
 جی بلوچ آک اتفاق، او تارما، روج آک اتفاق

دا نما علم آن مری دا نما کم زانگی
 دا نما ایلم کشی و جاہلی دیوانگی
 اتفاق دافتنے بدل کیک تیک نمے دُردانگی
 جی بلوچ آک اتفاق، او تارما، روج آک اتفاق

ہرکسس مخ تف سلو کے بسونے لٹنگ کہ نا
 دُزنگ کے مڈی تاولدا کاٹم ئے گٹنگ کہ نا

هیت اسٽ ۽ دافتیان دا ظلم نٺا چٺنگ که نا
جی بلوچ آک اتفاق، او تارما، روچ آک اتفاق

کاٽم آ نا چانپٽ ۽ مسونس نی که غلام
دوک توروک هرکس آهرکس ۽ کیسا نی سلام
جی کنا ایلمک ! داسانم مبو زنده پیام
جی بلوچ آک اتفاق، او تارما، روچ آک اتفاق

ظاهراً دا تو خنگ مَش جبل زارا وطن
پو مریرے گر بلوچ آک ! دانما گاروطن
گنج خزانہ تیان پُرے دا نما خوارا وطن
جی بلوچ آک اتفاق، او تارما، روچ آک اتفاق

دا نما پرشوخ آساحل تیاب نٺا جاہ و جلال
دانما ریک آتا شیف آگیس و پٽرول وزگھال
راج ۽ ناسرکیرا بڑزا، دافک بے حد و کمال
جی بلوچ آک اتفاق، او تارما، روچ آک اتفاق

بر نیکہ زہیر اُٹ

دلوا	و	دلبر	بہ
سہا	و	روح	بہ
اُٹ	ملیر ¹	کہ	نی
اُٹ	زہیر	نیکہ	بر
دیدار	مرے	نا	بس
بیمار	مسونٹ		ای
اُٹ	اسیر	بندی	وا
اُٹ	زہیر	نیکہ	ای
اٹ	فراک	و	نادرڈ
اٹ	خاک	تموک	ای
اُٹ	پنخیر	و	بے
اُٹ	زہیر	نیکہ	ای

دُن لمبہ سے ارمان
ہُشنگانے کنا جان
ای غم تا مسیر¹ اُٹ
ای نیکہ زہیر اُٹ

برہر کنا حال ء
نی زیبا ! زوال ء
دم توس ای گیر اُٹ
ای نیکہ زہیر اُٹ

ای مثل ء مرید اُٹ
نا پھل ازگا دید اُٹ
داغ آتیٹ لکیر اُٹ
ای نیکہ زہیر اُٹ

بر اینو سحاری
دا و پھل و خماری

برنیکہ ای پیر اُٹ
ای نیکہ زہیر اُٹ

پر جوزه غا گفتار
پھل آتے آ گلزار
موجاتا نصیر اُٹ
ای نیکہ زہیر اُٹ

بے علم مسٹر

زیبا غا مسٹر دنکہ او پھل آتا بہارے
درگنہ سلوک اسکہ او دُنکہ چنارے

راہی و روان اسوٹہ فکراتا گُبار اٹ
اونا سوچ ناگمان کرے شیپول آتوار اٹ
ای یک دم آحیران ہُراٹ تینا او ایڑے
جی ایلم ! اگر افس نی اشتافی آ کار اٹ

براسوار نی خل شک نُس دا حیران انگا ایڑے
اسہ کاغذ نُس ، باوہ ننا رادہ کرینے دھن
اف کس نرینہ نُس کہ اوداکاغذے خوانے
خواننگ آن ناخن تے تفسیر تینٹ میارٹ

ای خواناٹ پدا پاریٹ تا مہراتا زبان اٹ
ارمان ء کنے ایڑنا نادان آبیان آ
نے دیر وا پارینے دا وڑ وہم و گمان اٹ

کہ عیب ا سے خوانگ اف
 مسن تے کہ وا شان اٹ
 او جاہل ء نادانو کہ دُن پارہ تران اٹ

ہم کوپہ ء نیاڑیک نرینہ تون اوارء
 او علم و ہنر زانت ء ٹی استارتیا سوار ء
 علم ارے زیب اس کہ او خنچک فناء
 لوزآتے ٹی کیک شاد او بولی تا نماء

پھلانگا مسن تے کنا یتک علم نمائی
 اوتیک عجب زیب شرف لچ و حیائی
 مونا سلیک علم او الیپک تاخطاکن
 چک آن با تراشک تا او یتک یکائی

کیک لمہ و باوہ کہ کبین اودے طلاغان¹
 خستے ٹی کبین ایلم تا تعریف وستاغان

وختس او برامی مریک کاتک دا اُراغان
 او تینا نرینہ ناخنک خن تیٹ کبئین جاہ
 زند تہر مریک اوناپدا مہر و وفائی
 او راج ۽ پدا دوست تورک جان وا ساه غان

بے علم آ مسٹر دُنکہ مرے پھل نُس لہیگ اٹ¹
 خن توروکو دوک توروک او محنپ رَدیک اٹ

محتاج اسہ کاغد نا خواننگ اسہ کن نی
 تموک اُراٹی مریک ناسرپدوبندی
 نئے چاھک اونیکی ۽ تینا نہہ کہ بدی ۽
 او میشل واسہداتا وژنادان نہ سہی ۽

دوٹی تادے اس ایتزہ دُن کس نا دوی ۽
 اخس کہ مرے ہست او زرگوفتا لباس اٹ

بے علم وابے روح ۽ مرے انت کہ پری اس
 موکل ای کریٹ پاریٹ ہمو پھل آ جبین ۽

عرض ۽ کنا دا سرکرک هر درگه حسين آ
 ابو دا ميار آتے اُشانے دا زمين ۽
 خوانگ ارے الم مرے زال و نرينه
 دُن پارے پيامبرُ تينا اُمت وا دين ۽
 ان علم آکه گرچه که مرے مُر انگاچين آ
 نم خوانبو مبو سوگوؤ تينا سخت ييخين آ
 هم کوچه نم هم سليبو دا ايلم تو حسين آ
 هر کاريم و هر علم که هر رنگ آ مشين آ
 اندن که امر کيرا اے نياڑیک زمين آ

برک ساقی

ہتم کو خرسی، ہو رہ الاہوش
کرینو منون آ جمرک کیف اسے نوش

برک ساقی! آتہ سوز و پری ء
سمندر تا کرینے گہوش بے ہوش

نما ساقی گری آ خیر ء ساقی!
گلم نس ایت اینو توبہ تے پھرغ
برک ساقی! برک خوش انگا زیبا
برک او نازنین نازاتیٹ دُن
برک ساقی! اینو دا اُست کرے موٹل
غم و دژد آک کرینو اودے شیموش

کنے ہر فینے کیف اس پھل بہار آ
ای کیوک خل اسے اینو فراموش

کہ دامون قید سے ایمون بلاغاک
کرینو کل سنا خن تان روپوش

برک ساقی! برک نی اندری بر
اسل نے خنپ چار انگا ہمو گہوش

برک نی گہوش ٹی سہب آ سحرٹی
برک ہر وڑ ٹی چاسا نیتونے ہوش

برک ہرنی کہ ہچبر خنتنس دُن
دُنو ظلم اس دُنونی قہرستو کوش

اسٹ ریز اٹ تفوک درنجو کے چُپی
کہ شیف و بڑز خاخر لمبہ ناجوش

اسٹ نس چابوکاتیان نیل خرون
کہ باچوٹ ء او شلاخ آن ارے دُروش

بدن تون نک و دوک مچ آ پروکو
سلوک ڈول اٹ الف ناچانڑدہ شپ روش¹

او تینتو کیک گوازی دُن گنوک ء
ہنانے بے تعنی تان عقل پام ہوش

اسٹ ء گریسہ جولانک ٹی دیرا
کلنگ نا دستہ نالٹ آک کریر موش

کہ اُست اٹ خل پھڈ اٹ موڑ پچپش
کہ خامہ مَنونگا دال آتا دا جوش

ن و دے ورد و قرآن و صلاتے
خدا پاک، نبیؐ، غوثؒ، بلانوش

پرادے مونا جمبر تیلٹی ہورہ
کنے ساقی ! نی یاتا تیان شیموش

برک نی سیل سنانیمون سٹی بر
 کنا زندے کرک خرون نی گل پوش

کہ فخر و ناز سنا ، زمزیک لختی
 اونا خنک تنگو استارتیٹ گروش

بُت آتے پھرغیبو زوراکوزرنا
 کبوتا گارگم نم دُنکہ زر تروش¹

داتارتیٹ کونٹہ نی تورنگ مفسہ
 کہ مثل اٹ آرہ سنا پیشن مریک جوش

تپنگ و توپ امریکی گراباک²
 مفک مشکل کشا دُنکاتو ہمروش³

¹۔ تریشونک نہ زرہ (چنڈ)

²۔ ہالی جاز، جیٹ

³۔ دے

برک اُست دیدا سے کن نا زہیرے
برک نی خمب نئی هل ایت آغوش

برک ساقی! کناختے ٹی نی توئل
گلم نس مہر سنا کنتون کرک نوش

برک او دلربا او دل کُشاہر!
اریٹ ای بندہ نا ، زرگپت و دُرگوش

برک ساقی ! گلم بشخہ نصیرے
او کے دُرد و غم آتے مر فراموش

چُپ مفروٹ

زندس ارے دشمن نے ہروٹ چُپ مفروٹ
گنگی تیٹی ہم ہیت آبروٹ چُپ مفروٹ

بے شک نی کسف ظلم کرک خاخر ایت
پاھوتے آہم حق آسلوٹ چُپ مفروٹ

پرونک نس افٹ دُنکہ زو اس پُتک ہلیو
شمع اسے اُٹ سہب اسکا زڑوٹ چُپ مفروٹ

تانکہ ننا زندے دا زراب اندن مرو
ای دشت و جبل خاخر دسوٹ چُپ مفروٹ

بوم بیل و تباہ تانکہ جوانک کپس تہ
دا زر پرست آتے اُشوٹ چُپ مفروٹ

کشوٹ صفا دافنتے اُسُل بُن میخ آن
 بوتار آتے گار کروٹ چُپ مفروٹ

نا جیل و شت و ظلم کنے تورنگ کپک
 سُم تیان دتر تیٹی وھوٹ چُپ مفروٹ

اُسٹ پونغ مرے جان و جغر کپ مرے
 تاکہ ارے دا ساہ سُرُوٹ چُپ مفروٹ

ای رندی او قول نَس دا نصیر تون کریٹ
 آرات مروٹ یا کہ کہوٹ چُپ مفروٹ

پدا ننتو ہمو زندان و زمزیر
پدا ہر ننگے بسک توفک و تیر

پد المہ وطن بچار خواہک
کرینو اونا دُن نل آک واہیر

پدا دا بہادر انگا شیر آ ورناک
اوچوک النگو دُن کاٹار و شمشیر

پدا پھل آ وطن ٹی دمر و لوڑء
مرور وا سہب آتون ورناک بغل گیر

پدا زگر آ نصیر ء سگت آتون
کہ پاکہ شعر نئی زیبا ء تقریر

کہ لٹ پل تا آماج ے
 وطن لمہ میاراتا
 ای مٹونا جیل اٹی بندی
 کہ باٹی اٹ شکار آتا

تخار کاٹم تے دل دست آ
 مڑ اٹ شیر انگا ورناکو
 وطن جیجا نا عظمت کن
 شرف کن کوہسار آتا

پدی قولان مفرور ہیچ
 خلیس اف کاٹم آتا ہم
 دا حتی آ نما ٹل آک
 نصیر نا شعرک اُست موشا
 وطن دوست اُس مزار آتا

میارانیٹ پدی خلکُ
چس ے الار بہار آتا

دُن مثل کٹاراتا
شاہین و شکاراتا
ٹل آتا تلار آتا
دشت آتا دیار آتا
برنگل آ دیوانا
برنگل آ دیوانا

دا موزنگا زندانا
مرگی آسکندن آ
بر مش آتے زہیر آتا
گاویڑ رگزیر آتا
بومبارا بیر آتا

کاٹم تا دا سو دائے
 عقل اُسْت سنا دعوائے
 خن توسا تماشاے
 پٹی و شہید آتا
 خاخر ٹی زید آتا
 خون خوار یزید آتا

بدکار و بد اندیش آ
 مڑد خور و مزن نیش آ
 دا ظلم و ستم گیش آ
 دُن نا دروچنگیزی
 بر مجلس آ یار آتا
 آہو خن نگار آتا
 شاہین و شکار آتا

کہ سہب خرطک ء

پدی سلپیس

دا وخت کم ء

پدی سلپیس

دا نن چنگ ء

پدی سلپیس

کہ مرء منزل

پدی سلپیس

کہ سہب خرطک ء

دا شام تنک ء

ارا قدم مون

اے جل ناخرطک آ

سیاہ نا خیراٹ

شکار ء تنگان

شکار ء سبر

شکار ء تینٹ
 ننا شکار کن
 او داڑے سرپوک

سلمہ سے اوڑتون
 اُلاخ و توشہ
 کبینو ڈس
 او سامراج آن
 وا ایسونه ہر
 کہ ننتو جنگ کیک
 او پل رُتیک
 دا ڈورنا راست اٹ
 سبک سبک اٹ
 نج اٹ تلار نا
 نی چپ آ اڑسینگ

خنس کہ سیائے
 او بڑز بلاد

نئے ہرنگ ء
 امر اُمیت اٹ
 دا مَش کو مونجھا
 داڈور ء باڑن
 اے دشت ء حیران

گلی کو پُر نم
 مَنیاری اُن نن
 دا لُمہ ماتین
 ادرہ ہنکین
 اے دُشمن آتون
 او کوپہ ایلمک!
 مدان آ
 بو نم مونا
 شکار ء تنگان
 او لیپ سٹی ء
 پدی سلپیس

کہ وقت کم ہے
پدی سلیپس

کہ نن چُنک ے
پدی سلیپس

کہ مُر ے منزل
پدی سلیپس

کہ سہب خرٹک ہے

نی جام ایت ساقی ، کر نی بدل جہان ء
 ننا متکنا نی دور ء ، دا متکنا زمان ء

آت دونو انقلاب نس دائلک سٹی پدا نی
 لوڈو ٹی آت زمین ء واچنڈ ء آسمان ء

فرسوده غا دود آتیان بیزار ای اریٹک
 بش مر بدل کرک نی ، دا وھم دا گمان ء

آزاتی نادا کھٹ ء ، بشخہ نی تینا راج ء
 سردار ء کر بدل نی ، بیکارا میر و خان ء

گم ء کسر بلد ہم دا گگ تہاران تیٹ
 کرنی بدل کسرتے ، بدلیف کاروان ء

ورناتے کرک شیدا دا ڈیہہ سنا نی تینا
 کرنی بدل بلوچ ۽ ، تینا بلوچستان ۽

کیف و سُرور مستی ، فی جام اسے ٹی ایتے
 ٹوئے سفا بدل کہ دار اج سنا جوان ۽

دا بادوی ٹی ساقی ! غیر آتا بادوی ۽
 داچرپ انگا بدل کر، تینا نی دا زبان ۽

نے آن عرض کیوہ ، زیبا ہننن آ ساقی
 بدلیف نصیر سی آ نی اینو تینا بیان ۽

صد ٹھوکر اتا رند خبردار مسونس

شکرے کہ تغ آن دا سانی بیدار مسونس

باتسونس نی ملک ۽ دشمن تیان عمراس

تلاش اٹی نی رزق انا غمساہ مسونس

خنک کور اسورا نا خنک کراسورا

گنگ اسوسا خلیس آن بہ گفتار مسونس

آزاتی زندگی نا تو اولیکو شرط ارے

آزاتی نا نی جہدے کرک گار مسونس

تلاش رزق فرض ۽ ولے داخہ در تو اف

قوم آن بے خیال دُنکھ سہدار مسونس

آجوی تو مہراتا کراماتے دانصیر

دُن شاعری ٹی خوش تب و گفتار مسونس

خان کن

او بلوچ آتا امیر و بادشاہ
وا پرنگی تون الکوس نی پناہ

تسونے ناقوم نے دُن تخت و تاج
دُن ہزار احشمت و جاہ و سپاہ

دُن ہزار تیان نے بھلن کریر
وادی و ملک آتا پاریر بادشاہ

مال دولت و خزانہ بے شمار
طاقت و جیرت و قوت بے پناہ

انت داڑے ممکن اس نے تسورک
بڑز ، ایلو راج آتیاں تسر نے جاہ

تسُونونے شان کرینونے شوان
 مال و جان و ننگ اسے نا پاسبان
 مسُنے کل قوم نا پشت و پناہ

بے کس و مظلوم یکجا بے زبان
 کاٹم اُس نی شاہ سنا بن قوم سنا
 نی اگہ جسم اُس ارے نا قوم جان

جسم سنا جان آ مریک وا حق مدام
 جان مف جسم ڈونڈ اسے پُرپوتیان

کم گشاد آ، او مزن جوہان نگوش
کس بنیات، بیخ ۽ تینا کشکپک

نیتونے جاہ و جلال و تخت تاج
نی ایسہ دافتے ٹی سنگ و خراج

دافتہ تپیسہ اسل نی برکت ۽
کاٹم و نا جرگہ و طره مزاج

دُز و ڈونگ آتا وڑاٹ قوم ۽ پُلنگ
دُن متنے مالہو ہیچ دافتا رواج

نن تینا کاٹم تے نے آندرکین
نی ننے باخوسے کن کرمحتاج

ہائے نادان! نا تو بس کاریم بد ۽
داکسر ٹی نی روان اُس دا رد ۽

قوم خواہک برنی داسا ایت حساب
بے کس آتا نی کریس خانہ ۽ خراب

انہ لگھ آ نی بہا دافتے کریس
انہ در مس شادہی چنگ و رباب

راج ننا مال ۽ امر سودا کریس
نی کریس دافتے بس عیش و شراب

گرغریب اس بس دے اس نا، در آ
نی مڑاسک اودے، کنگس پیچ و تاب

نی برک اینو نا انت ۽ پا جواب۔۔؟
قوم و ملک ۽ کیسا انتے دُن خراب

ہنا ہنکین دا راج و نسب تو
کبین آ عزت و بھلا لقب تو

ننا اے متکنا بندر نشانی
ہنا وا دوتیان دا وڑ عجب تو

وطن نا رکھ آ کن راجی آ زند آ
کسس لہجی مفک شرم و ادب تو

نہ کے زر اٹ دریرتہ نہہ سگراٹ
نہ ظلم اٹ داہنا نہہ کہ غضب تو

نصیر نا دڑد و ارمان ہم تو دادے
ہنا قوم آن لہج ، راجی طلب تو

زار زار

زار زار او گندہ کار
 الیپہ نی دُن میار
 نی پلینڈ و ، خوار و گار
 کم نصیب و شرم سار

راج و ملک و سیال و ننگ
 او درے نے تس بھنگ
 توسونس نی مڑدہ رنگ
 اُست ء پھر غاس خن تہار
 زار زار بس نے آزار

نی کرینس دُن بہاء
 عزت و شرم و حیاء
 بس اِرائنگ کلہدار
 پن تو ننگ نا چادر ء
 کاٹم آن خسانسک

دیرے نے آ باور ء
 دیکھنے والے گھروار
 باسنے انگا کارزار
 تین مرو نے آ ڈغار
 نا مروے بند نا توار
 زار زار بس نے آزار

پاوه ای اینو نادے
 اے بلوچ نا قوم بن
 بش ہمو دے آمروس
 نا دتر تھٹ خید اوار

خوار انگا بزرگ شوان
 پیر و کودک و جوان
 چست مہو دُن ناگمان
 دُن کہ بودی آزار
 زو بروئے انقلاب
 رُم وا شاف اٹ برو
 خاخر و لمبہ زراب
 نا الو خاخر کشار
 مَسُنے داسا فقیر

اُستٹی ارمان نصیر
 تھانہ ٹی قیز و اسیر
 نالکک دُن نر مزار

نوار امینگل

غازی مجاہد نوجوان
 مینگل نژداں پہلوان

بہادر تفسیک نی میان
 بدتون مقابل نا کمان
 مینگل تا نی ناموس پن
 مچا بلوچ نا فخر و شان
 نی اُس دلیرا پاسبان
 راجی مزارا ترجمان
 جنگ ء درینس مہالوآن
 دوست اُس کنے نی دیدہ غان
 یاتا سلوسک ہر جہان
 آجونی نا پھلا نشان

نورا شہید ! نورا شہید!
 خلک گوڈنا مونا یزید

اے اے نئے شوم آ غلام
 اے واجہ کن خوش ء سلام
 ہر تہو او تینا ننگ و نام
 نہہ راج سنا اوڑتو ملام
 مہمان ء او دُن الک دام
 لعنت مرے تا سہب و شام
 انگریز سنا زر تا غلام
 دے اس اسل مف شاد کام
 نی زندہ اُس نورا مُدام
 قیامت اسکانی نیک نام
 تینا کریس قرض ء ادا
 راضی مرے نے آن خُدا

”بلوچ“

بُسِنے وخت ۽ امتحان ۽ بلوچ
 داسا وا پین ۽ آسمان ۽ بلوچ

قیذآن نی انت خلیفہ اودے
 کودک نس اف نوجوان ۽ بلوچ

بھیم زندان نا اف بلوچ آتے
 جانثاری توارے شان ۽ بلوچ

زور ۽ باطل تیان او پد انپک
 آزمائف ہر کمان ۽ بلوچ

ملک و ملت آکن او کیک قربان
 مال و دولت عزیز و جان ۽ بلوچ

مروے دے اس آخر او آجو
 اینو گر بند ارے زبان ۽ بلوچ

توکل ۽ تخ نصیرؔ مولاغا
 ارے خالق او پاسبان ۽ بلوچ

موٹ اُست کیک دیدہ ٹی خاطر زراب
لمبہ اسے دا جون سٹی اُست ۽ کباب

پوریاگر خورک پھڈ کاریم سٹی
سرمایہ دار عیش آ ٹی تنگ شراب

راج سنا روح کسکونے پنانو دُوک
محفل اٹ سردار سنا چنگ و رباب

خوارو زار ۽ لنگڑے محتاج ۽ جان
توسنے پیرہ شریک او کیک حساب

بزرگ ۽ او دُو تفک باخو سے کن
ظالم ۽ ہر بے غم ۽ ، زرکیک حساب

ظلم و زور کی غریبی بے کسی
ویل اسے دونو کے ہستینِ کیک خراب

خیسُن انگا بیرک ءِ نی ہُر پدا ہر فے نصیر
دشت دامن مَش تیت بس انقلاب

تُغ حرامِء

توارے ڈیہہ نا کوکارو سلام ۽
پن اٹ عزت نا امتحان سہب و شام ۽

کہ توبے تسونے ٹک مش تا شم تیان
دا وخت آ مڑد نے آ خاچنگ حرام ۽

جہان مونی انا سیالاکو مُستی
کہ مزل تیکے ہرکس تئد گام ۽

تفینو مَح تے ورناک وا دلیرا
اے کا طوفان دنزا کورگام ۽

کہ کاٹم شیف خنک تا منڈ پھین
ضمیر تا کسکونے ذہنی غلام ۽

نئے راجی عزت ے نئے ملک سنا ننگ
سکون اٹ لینڈ او بے سد و پام ۽

تینا لمبہ ہلو کا ملک ء خنپک
اومست حال ازگا سُرانیٹ مدام ء

ذیلی تیمی اودے تے تدیفک
کہ سیاہ کارا فرہنگی نا غلام ء

بو نم سر الین مخ تے تقین وا
کہ آجوتی ناڈاہ تو خاص و عام ء

کبو رُم راجی آ نم دا توارا
نما لمہ وطن گارو غلام ء

وگرنا گد نا شیف ء تینے ڈھکبو
کہ نامرد ، شیف چانیٹ نامدام ء

اُرانا آباد

منگے داکہ زندگی برباد
چست زنبیر ءِ وا ننا ، پریاد

پاسا نی دیر اِرخ کہ غم کہہ
خنتے آ دا کنا نما ارشاد

لیکن اے بندغی کہ واظ کروک
اخہ دے پین مرو وطن برباد

غلامی نا تہار آ مون انگا دیک
اخہ وخت اسکا لُٹ و پُل بیداد۔؟

دا وڑا چک و تاڑی آ دے تیٹ
پا امر نا مرو اُرا آباد۔؟

ای اسل منپرا غلامی ءِ
دے اس تو دا مرو وطن آزاد

اندکے

خل نَس کہ دون اٹی تموک
 تدء مُرغُن زمانہ اس
 او دیر اٹ خوڑت مفک ہچیر
 بلوچ ء دُنکہ دُردانہ
 زمان نا چیچلو تے ٹی
 مفک او لوڑ دمر اٹ گم

اوسگت ای پُر گفٹ آ شوخ آ نصیر اُٹ
 گر اینو کہ بے واک اریٹ ژند پیر اُٹ

کنا وطن

کنا	وطن	گل	زریں	دیارے
کنا	وطن	دشت	و	کوہسارے
کنا	وطن	پھل	لالا	زارے
کنا	وطن	پٹ	و	ریگزارے
کنا	وطن	انت	اسے	کنائے
کنا	وطن	بگجت	آتا	کاؤچر
کنا	وطن	شوان	اسے	نا بُندر
کنا	وطن	بزغراتا	ہسکین	
کنا	وطن	کوچی	آتا	پژدر
کنا	وطن	انت	اسے	کنائے
کنا	وطن	کلاگ	آتا	تصویر
کنا	وطن	خلق	اُراتا	زمزیر
کنا	وطن	کنہگراتا		بازار
کنا	وطن	سرگل	آتا	شمشیر
کنا	وطن	انت	اسے	کنائے

کنا وطن مڈی تا خزانہ
 کنا وطن خیسُن آتا چانہ
 کنا وطن شمبلخ آ ساوڑ
 کنا وطن کنکہ دُرّ و دانہ
 کنا وطن انت اسے کنائے

کنا وطن گندہ ۽ یا جوان ۽
 کنا وطن کنکہ اُستخوان ۽
 کنا وطن لُمہ ۽ بلوچ نا
 کنا وطن سیاہ سرتاگدانے
 کنا وطن انت اسے کنائے

کنا وطن زندگی نا سیت ۽
 کنا وطن پاک انگا مسیت ۽
 کنا وطن تو میار و ننگ ۽
 کنا وطن تو رواج و ریت ۽
 کنا وطن انت اسے کنائے

کنا وطن پاش ء سیم و دنگ آن
 کنا وطن نا مفک دا جنگ آن
 کنا وطن گھیلا تا جائے
 دروس وطن نا ہرانی رنگ ء
 کنا وطن انت اسے کنائے

کنا وطن ! ای تروٹ گواہی
 کنا وطن باز خنا تباہی
 کنا وطن آزمودہ ٹی افک
 کنا وطن خن تنے بہاہی
 کنا وطن انت اسے کنائے

کنا وطن مکہ ء نصیر نا
 وطن کنا شال ء رندامیر نا
 کنا وطن حملی میارے
 کنا وطن خونی آپچکیرے
 کنا وطن انت اسے کنائے

نصیرے شعر پاک بے ریائی
 غزل گوئی ٹی کپک روستائی

مُج آ تیان پاش کر بر نمش ایت استار
 که هر کند آن خلنگ ء هوفه سیاه مار

اوخواجہ نمائملک اٹ

لہجی و لغوری ء
 کم زانتی و کوری ء
 بھیم آکو نزوری ء
 زوراک سنا زوری ء
 اوخواجہ نمائملک اٹ

او لنگڑو نادارو
 او بزرگ ء او خوارو
 اُست پوغ دا آہ زارو
 غیراتے شکر بارو
 جیخواجہ نمائملک اٹ

بمگوارک کریربال بجا مثل ۽ عقاب ۽
تیراتا توار دُنکے ٲلنگو کارباب ۽

دُن مَنونگا جمرتا ننا کاٹم آموٹل ۽
هوره ٹی دا توپ آتا زمیں تین زراب ۽

هر نیمه و هر کش آن بننگے دازیان کار
بس دُنکھ بلخ تمے دا پالیز و گیاب ۽

هر ڈهل توخل و مَش که هُشنگانے وطن نا
دُن ٹپ و دتر چُرے خَس خیسُن گلابے

زرکشا یهودآتا جهان سوچ آ دلالاک
ٲتنگو غریباتا دتر دُنکے شراب ۽

هر مونا مغل روف آ سپاه آتا که مدام
مڑداتا که شاغانو وا دا لُخ ٹی تناب ۽

ننگ آتا دریر شال ۽ او مڑداتا میارے
ظلم آن تدے ھیت تروٹ انت حساب ۽

حقاتے کن بش مسونو دا خواریو غریب آک
لکھبو دترتے ٹی دا بخت آتا کتاب ۽

آبرست ۽ وا مخلوق دا آزاتی نا جنگ آ
خل تیٹی اینو تیک او ڈونکاتا جواب ۽

آجو او ڈیہہ ۽ کیرا دا ورناک دتر تیٹ
او مَر کرور ، لنگڑی لُوچی و عذاب ۽

ہمت نی کرک بزغرو مزدور مَح ۽ تف
گم دمز و مجاتیٹی کبو خان و نواب ۽

دا اُست ایسنا لار اسے گفتارا نصیر نا
خنتیان شکِ خاطر اس کہ اُست ۽ کبابے

سنگتاک بهکل ٹی ء دا ڈیہہ ء نالج ء مئیاری
 زو بو نم مون مُستی سلپرو نم تو ڈغار

هٺار

اخه ورنه گم گارو اخدر پٽ اٺ هٺار
 اخه دوک پٺار باسک آک اخه خٺ لٺ اٺ هٺار

اخه در خلق و گدان ءِ خاخراتا لمبه ٺي
 اخه ننگ آتا گداک دا ظلم سٺا سٺ اٺ هٺار

ناميار و ننگ آکن جي پاؤ کٺا لمه وطن
 اخه در پهل آتا کاٺم دا گروگٺ اٺ هٺار

اخه در لمه و ايرٺا خٺ تا ديد آک ٺيوه غاک
 مسورک گل ٺنکه ريلٺ¹ اٺ دمزر گروگٺ اٺ هٺار

انگه مزل مرے خٺٺيان خٺک الکر پوترٺو
 گرچه ورناک جانٺار آدے و نن سٺ اٺ هٺار

گام ۽ سنگت توپہ بو پد ، پین مون کوششت کبو
چک پدی ہچ ہڑ سپبو نم مٹ اوتا مٹ اٹ ہنار

ساہ ننا نم بند کبوتا بیرک ۽ بڑزا کبو
سامراج نا دا دلالاک چاکہ مرگھٹ اٹ ہنار

انت مرے انت نس مرے سوغند کرینو ننتو اوفک
کول جوڑے دا نصیر تو جانشارک مٹ اٹ ہنار

برک قاتل

بردا مقتل نانی سیل آ اوستمگار ، برک
کاٹم آتا داڑے لگانے کہ بازار، برک

داڑے ہڑزانے دتر بھنگ و شراب آتا گلم
زیل آک تولوک و پہوال اٹ نمادار، برک

اُست و ساجان و جغر باز ۽ نئے داد، ایتور
خلپے اُست ہرف نی خنجر تیز کتار، برک

دشت و دُن آکو وا مُوننگا گدان تے ٹی وسم
گورم و گر ، بگ آکو پزور اے نہار، برک

شنزہ سلانے تلاراتیان دترتے زگرا
پئوج لشکرتے اتہ قتل آ کہ گشتار برک

برکہ ورناک واگووازی اس دُنو تکانو
موٹل و خاخرتا مرے لمبہ ٹی دیدار، برک

مُخ تَفو بہادرا ورناک پدا صف بندو
لشکرے ارف یزیداتا کہ یلغار برک

خاخر نَس چاسہ کہ شاغانے دا گُفتار ۽ نصیر
زندہ اِپیس تاکہ باغی سے او خون خوار برک

وطن ہرانگ ء۔۔۔؟

ہرانگ ء زیبا وطن ہرانگ ء۔۔؟

ہرادے گلزار چمن ہرانگ ء۔؟

گشاد کارا اے بودی ورناک

ہرادے بازار شمن ہرانگ ء۔۔؟

حُج آکو دمزے وا تارمیکو

ہرادے کوہسار دمن ہرانگ ء

دتر تا گندے اوار تہو اٹ

ہرادے عطار سمن ہرانگ ء۔۔؟

لڑ نس خرٹینک آتا شبنم آہنیٹ

ہرادے شہوار عد ن¹ ہرانگ ء

بُن ہلکنومش ، دا دشت و صحراک
 ہرادے انبار نگن¹ ہرانگ ء۔۔؟

بدن اُلس نا چغین دتر تیٹ
 بگھا ر² ہرادے چکن³ ہرانگ ء۔۔؟

دتر تا لپ اٹ سلامت اف ڈیہ
 ہرادے دیدن، بدن ہرانگ ء۔۔؟

دامونا زندان اُرا و ہنکین
 ہرادے گندار و ڈن ہرانگ ء۔۔؟

خلیرہ سر تینا مون استاک
 ہرادے غمخوار سجن ہرانگ ء۔۔؟

1۔ ارغ

2۔ ریشی پچ آک

3۔ ریشی پچ آک

وطن نا لُج و میارے کوک اٹ
 ہرادے کتار کفن ہرانگ ء۔۔؟

اے سگت آک شاعر آ نصیر نا
 ہرادے گفتار وچن ¹ انگہ ء۔۔؟

جرم شیکِ دا دشت ۽ پدا ملگزارا کیک
 خرون مریرہ بوٹوک خرون چنارا کیک
 صحرا و دشت و وادی تے باغ و بہارا کیک

پٹ و گیاب ڈیہہ ۽ ننا لالہ زارا کیک
 باغ آتے عطر و عنبر و مسک اٹ تیارا کیک
 شعراتا زمیل آتے او، زیل آ سوارا کیک

طوطی و بالٹ بلبیل ۽ مہراٹ توارا کیک
 مہرنگ انت شان اٹی ہار و سنگارا کیک
 بینک او اتلس آتے گدے زرکنارا کیک

تولک او ناز سرمہ تے خن تیٹ خمارا کیک
 آہو خنی کہ خن تیٹ شیرے شکارا کیک
 زلفاتے مشک عنبر و مسک اٹ اوارا کیک

صحرائی آ او خزم ۛ پدا شرمسارا کیک
 توبے ۛ تینا زلف ننا رنداٹ تہارا کیک
 دن عاشق آتو گوازی نس لیل ونہارا کیک

گیسوتے گوٹک اوگورا، وا سیاہ مارا کیک
 او جوڑتے گواڑخی آ پھل وانارا کیک
 توبے ۛ ٹک اسے ٹی امر او نثارا کیک

آبروتے مثل ۛ خنجر او چوٹ و شپارا کیک
 خفتے ٹی زیب والی نس دڑاٹ اوارا کیک
 اُسٹ بلکنے او کنتو نصیرے مہارا کیک
 مہرنگ غمزده غا نما انتزارا کیک

گُل مہلب آتا گندے

پھل مہیراتے رنداک
 سُب آتا گہوش محک
 گُل مہلب آتا گندے

زیبا ءے شوق شان آ
 آدینک تخوک ءے زان آ
 و شبو مُشک او جان آ
 گُل مہلب آتا گندے

عاشق گنوک شیدا
 زلف آتا تما قیدا
 مٹ تا، مف کہ پیدا
 گُل مہلب آتا گندے
 دا کپوت ءے گام وبال اٹ
 کمری ءے گُٹ و گال اٹ

مہرنگ چاڑدہ سال اٹ
گل مہلب آتا گندے

شعر و نصیر ناگفتار
مسک و زباد و عطار
عطر و زبادی بازار
گل مہلب آتا گندے

نازاتا

دلبر نازا کیک نازاتا

هوش ۽ دیک او بازاتا

مخنڱ تلاسا دلبرتا

سوزے زمیل و سازاتا

کُنڙی آهرنگ بشخنده

آدینک اُست ننا رازاتا

مهرنگ نی کنا پھل گفتار

صدخه ای اریٹ نازاتا

اُست ۽ بیوسا ای انت کیو

دز گیر مسونے لیازاتا

غم تیٹی نصیر بندی ۽

پھل کھند و گراناازاتا

نگار

اینو نگارِ پھل آ اقرارِ کیک کنتو
او قولِ دونو گوازی ہر وار کیک کنتو

تو لک او رقیب آتون کیک غاؤ صد ہزارا
ارنک قرآن و سوغند انکار کیک کنتو

ساقی شراب ایتے چنگ آتے ساز کر نی
ایونا نن ٹی دلبر ، گفتار کیک کنتو

او پھل اسے گمان اٹ پاک تا ساقی خاخر
مخک شراب شاغک تکرار کیک کنتو

اندادے کنا ہستی دا اُست اوڑ کہ ندرے
پین انت پٹ لوٹ نُس دلدار کیک کنتو

پیمانہ ۽ نی ساقی پُر کہ نصیر ۽ ایتے
راز نُس بریک غیب آن اظہار کیک کنتو

حیراں حیراں تولوک ہریوہ، انت ادائس پیش نی کیسہ
لڈ و ناز اٹ، مونا بریسا دژد و غم آتے گیش نی کیسہ

مخسا مخسا تیر و کاٹار دا کنا جان آ وا خَسَّسہ نی
چکسہ چکسہ اُست ننا بندے اُست ے کنا دا ریش نی کیسہ

لڈیسہ لڈیسہ سیل آ بریسہ باغ و بہارو پھل آتا
خوش و خوشحال آ زندے کنا دا فکر و گمان اٹ نیش نی کیسہ

چنڈسہ چنڈسہ نی گیسوتے عطرو زباد آن پُراںگا
چنڈسہ چنڈسہ اتلسی شال ے تینا تب ے دُن دریش نی کیسہ

لڑوک لڑوک مست آ مُرید نا وڑ ٹی تموک کنج اسے آ
پچپچوں دوشہ غا زلف اٹ جوگی یا درویش نی کیسہ

تولوک تولوک شعرئس سُبچیک جوزہ و دژدئس ات نی نصیر
برسہ برسہ بریک خیال اس فکر ستر اندیش نی کیسہ

نما خنکو زیباہ خماری خماری
مغوزا جغرتا شکاری شکاری

مریک بریک تو دا ہستی ٹی مستی
مفسیک تو دنیا کراری کراری

سر و مال نیکن کروٹ ندرجانی
نی چرینگ پہ دا وڑ نکاری نکاری

کنا عشق کشا گنوی کہ کاٹم
اینو عشق مسک تواری تواری

اے مَوَنگا گیسوک دڑوشم پری نا
مسک دے نا نن تو اواری اواری

نصیر تو دا کوش اٹ صنم دلرباغا
نی دُن کپہ تینے میاری میاری

استو آن یکجا اُست آ تو ای یار یار کریںٹ
دُرد آتیاں ای نن درست کہ زار زار کریںٹ

موکو تینا کدما مئے گو فینے کہ رداتیت
جارات ناگدے جان آن تار تار کریںٹ

ای دو تھینٹ اُست آ آرام کہ کنے الے
توبہ اے بے وفاغان ای وار وار کریںٹ

تیدار ے او تخرہ ، ہر درگہ غا خدا نا
خوش رنگ درگہ ے نا ! ای چار چار کریںٹ

صورت و عقل و خوشی نصیب ہر گڑا نس
ناعشق سٹی ای دافتے دُن گم گار کریںٹ

نی بے گناہ نصیرے خاخر ٹی دُن بٹینس
نا، ظالمی ناز کرے ای جار جار کریںٹ

کنا اُسْت اِنُو شکر نازا کیک
کہ بلبیل گل آتون آوازا کیک

گلاب آتا پھل آک مریرہ نجل
ہر اتم کہ گل پھل تینے سازا کیک

نپس بند مریک پھل و خوشبو تاہم
تہوتے اوتینتو کہ ہمزازا کیک

تفیٹ ای دوتے ہموتا درا
کشک یا کہ الک اوانت رازا کیک

بہشت دیدے دوزخ جتائی ء نا
گنوک مس ملاً پانت وازا کیک

زہیری ء اُسٹ اوڑکِ دا ویدن ءے
دو صد مسخرہ زیب چمبازا کیک

ہرا کا سلکِ ہوش ، سلکِ سار ہرا
خنک دڑوشم ءے اونا پین نازا کیک

دُراخی ٹی دانا غا اُسٹ ہم عذاب
اُشنک مریک پونغ غم باز ا کیک

نے پارینے دیرس دا شاعر نصیر
کہ تینے آن پھل ءے وا، نارازا کیک

برنی کنادلدار

پھلا کو بہارے
 سیلا کو شکارے
 شاہ جو نا کنارے
 شعراتا توارے
 ای او غیوا زار زار
 برنی کنا دلدار

کونجا کو شمال ء
 گدرینگا تو بال ء
 نا تسونو حال ء
 ای بس کریٹ پال ء
 الپک کنے اُقار
 برنی کنا دلدار

مٹونا تفسیر نود آک
 بڑز دُنکھ کروداک

بش مسنو رودآن
 وا موسی دودآک
 خوش ء گل و گلزار
 برنی کنا دلدار

موجاتا نصیر اُٹ
 زلفاتا اسیر اُٹ
 مہراتا پنخیر اُٹ
 ای نیکہ زہیر اُٹ
 پین کپہ نی آہ زار
 برنی کنا دلدار

اُست تیک گواہی اونا
 خاخر کو جتائی اونا

مسک نصیب اٹ چاوا
 عشق اٹ دا گدائی اونا

اونا تو نشان ۽ نت تا
 بس مچا خدائی اونا

تاہو ز¹ و بگگ² ۽ شکی
 کیک خوشنمائی اونا

توبے ۽ توسیفک زیبا
 مون روشنائی اونا

¹ - تاہو ز: مور

² - بگگ: گگو

عشق آتا جہان اٹ دا
مس حکم سدائی اونا

پُر انگا دا اُسْت و جان ء
اُشپ بے وفائی اونا

افک دا طبیب آ تون
درماں دوائی اونا

بُن تس نصیرے ہجر اٹ
آشنا و جفائی اونا

گمان اس کنا اُست آ الہام کیک
 روانہ مریک دا قلم گام کیک
 تہار آدانن ٹی او گوربام کیک
 زبان نا ستاء سحر شام کیک
 مریک ہیئت نابائی پین تام کیک
 کہ فکراتا گنج آن او وام کیک
 ناخنتے خمارا نگابادام کیک
 نا بروانکِ شِلّ انگا دُن زام کیک
 نما دزوشم ۽ ماہرانام آ کیک
 کنے مست و شیدا گل اندام کیک
 لغوری وا مخلوق ۽ بدنام کیک
 نصیر آتا سکہ توناشام کیک
 وا پُر مہر آ دا قول ۽ انجام آ کیک

دردانہ ہرادی گل و گفتار ہرادی
اے گہوش سہب سنا پا، کنا یار ہرادی

ای گماناتا شم تیٹ گار اُٹ
دڑدی و اُست اسیتو ای خوار اُٹ

جی کنا دوست زیل آ سنگت
یات نئی نا ای سُد بے سار اُٹ

نی ہرانگ اُے ہرانگ نا ہنکین
ای ہرانگ تموکٹ وا گم گار اُٹ

اُست گنوک چاٹ آخنپک جارات اُے
دیکو پُر چنڈنن تو اوفار اُٹ

او کنا منزل آتا رہبرنی
برکہ مَنونگا مَج تیٹ گار اُٹ

ای نصیر اُست اسے نا دوتے آن
مثل اٹی شہ نا درپدر خوار اُٹ

نن نیمغہ استو دیدار نا مسک
استار تو ، توبے تو، گفتار نا مسک

اُست سٹی کرے ترک نا زبیل آ دروشم
اسہ وار ہرنگ تون وا تکرار نا مسک

دے اُست ناسیبو، دے اُست ۽ کرے آہ زار
لاچار ۽ اُست بزرگ ، بیمار نا مسک

زیبا تو داخہ افک ! مست ازگا دا عاشق نا
بے چاڑا شراب آتیاں بے سار نا مسک

دُرگال آ نصیر استو سہب اسکا کس نیتون
ہر گپ و ہر ہیت اٹ داشایار نا مسک

”ہفت شہیدناپن اٹ“

برکپوت چاہی نی تلاراتا
 ایت حوالاتے جاناراتا
 سرگل آ ورنہ نی مزاراتا
 جی او صد جی جی لال آ شہیداتے

درکنا گال ے اُست سنا یارتے
 اے بلوچ آتا ننگ و نامدارتے
 عرض کارک قاصد گال و گفتارتے
 جی او صد جی جی لال آ شہیداتے

ہر بو سنگت آک حیدرآبات ے
 سکھر نا جیل اٹ ہر بو شہیداتے
 چپ مروک خن تیان ہر بو بدذات ے
 جی او صد جی جی لال آ شہیداتے

ننگ آکن تینا ذمغ خلوک غازی
 دُن کریر کاٹم تون اوفاک گوازی
 آفرین کڑزک دونگا غازی
 جی او صد جی جی لال آ شہیداتے

او دتر تیٹی رنگ کریرجان ۽
 محسا تشر اُست و اُستخوانے
 مرجبا اوفا بڑزانگا شانے
 جی او صد جی جی لال آ شہیداتے

او آہوے صحرائی

لوت آتا تماشائی
 بنگ اُس ہرا دشت آن
 نی دیر کہ فریشان اُس
 دُن اُنکے حیران اُس
 دیر تو نا شناسائی
 او آہوے صحرائی

دُن اُنکے دلگیر اُس
 یا دوست آ کہ فی زہیر اُس
 دُن مسونس سودائی
 او آہوے صحرائی

دا شہ نا بُت ء باغا
 حانی نا وطن داغا
 موخجا ء وا ویران ء

دا راج سنا شیدائی
او آہوے صحرائی

آہل پدی واترکہ
نے شہ آ سلام سرکہ
موج آتا نصیر زگرے
نا دزوشم آ شیدائی
او آہوے صحرائی

ہل کنگ ء طوفان ء

ء روفنگ ء اوسامان ء

لمبہ ٹی کنا دا بُت

ء بن تِس او کنا جان ء

سرسوچی آن اُسٹ اٹ بیم

ء ات غیرت و ایمان ء

با چھپ ء تفو کو دُوک

ء پُر کنگ ء زندان ء

بے خون ملخ تا وڑ

ء بن تنگ ء میدان ء

نا مال و ميار هم تو
 كل اوفا تو فرمان ء

آزاتی نما حق ء
 آزاتی ٹی نا شان ء

کپہ غم اُست بہار موناٹے
پھل گدا پھلا یار موناٹے

کپہ پروا کہ داغ داغ ۽ بدن
دولخی تا اے ہار موناٹے

اُست ۽ جم کر اے غم کروکا دوست
شام ۽ ترشاسحار موناٹے

گام ۽ ارفوکا تو پہ بو داڑے
جانثاراتا جار موناٹے

نلک و بے زیبا ۽ کسر تیان خُلپہ
چشمہ و ملگزار موناٹے

مزلاتا کسر مفک ہچ گم
سنگراتا قطار موناٹے

تولہ شوکا ک خلونزیرہ بھیم آن
خیر، اوکے مزار موناٹے

داسا کیوا گلم ای جور آتے
سُہب سنا تو خمار موناٹے

جانثاری بکار بریک اوڑے
بجا لشکر تلار موناٹے

گندوھوکا دترتا ترندے ضرور
پُر زباد آ بہار موناٹے

ننے بے سوبی ناخلیس افک
سُہب تو آشکار موناٹے

تیز داسا قدم کبو سنگت
دا نصیری توار موناٹے

او جانثارا دوست نی زوبرکہ دیوانس واکین
لمہ وطن تو مکہ غا قولس وا پیمانس واکین

بُن تسورک اوہس کریر دا زیل آخلق ۛ ننا
برنی کہ تولن نن دمس دڑداتے درمانس واکین

بگ و کھروڈی و مال تے روفسہ ۛ بے درک
پھلنگا سنگت آک بہو! دافتے کہ سامان نس واکین

ملک ۛ درے مان ۛ درے بانو اُرائے ہم درے
ایلمک بہو! دا ڈیہہ کہ نن افسوس ارمان نس واکین

نن مے تا ڈولا زندہ اُن بوتارنا نگر تیا
دوست آک! پدا خواجہ مرین برتینکہ اومانس واکین

پین اٹ و مٹ دُز انگا دا تولہ تا وڑ ڈھکن تینے
تینا ہنوک حق آتے کن زوبرکہ تاوانس واکین

میرات و مُلک نا خواجہ اُن باخوسیکہ ہم سکنہ
اے بینگونگا سنگت آک ! مرکاتے کن شانس واکین

مُرد نَس تو تینا بیش ے ہم مفت آتیٹ کس ے تفک
تینا وطن کن ! سنگت آک نی برکہ ایمانس واکین

او جانثرا سنگت آک مُخُ تف مروکا بہادراک
سنگت نصیرِ ناشعر تیا اسہ جاگاجی جانس واکین

دروغاتیٹ آسان اف
ایلم تا کنگ تار پہ تار

بے شام تینے کپہ دُن
دروغٹ مفک کشت و کشار

ظلم آتا جوراٹ تمیک
سوبر مریک پین جانثار

نادان اُسک اوبزہ کا ر¹
سیمرغ ۽ پاسا کیو شکار

ابدالی و نوری نصیر
شون تسونے دُن پیداوار

برک سڱت ! برک همل ! برک ساه
برک مونجھاغا زندے ایت دلاسا

مفک خوش دڙدی آ اُست ، اُست ننا بند
کنا چچی ننا سڱت نی اُس همراه

برک دا گیمرینگوک اُست کے بود
گل و گواڙختا وڙ بودکے بهار گاه

کنا هر لوز لگے تیر ننا وڙ
ننا دُشمن تا اُست آ سہب و بیگاہ

سلو ، نہ خلق اٹی دا زند برجا
سلیس نہہ مال نہہ دشت و چراگاہ

دا سیامار ڈنگ خلیک هر نن کنے وا
برک تریاقمی آ جوڙتون کنا ساه

بلوچستان

بلوچستان بلوچستان
 نانا ننگ و عزت شان

وجود اُس نی نانا پاک آ
 رُدا اُن ننتو ناخاک آ
 نانا سیرانگانی اُس لا پ¹
 مریک نی مدام شادآپ
 نانا مڈی ننانی جان
 بلوچستان بلوچستان

نا توبے آ مسنک حورو
 حیا داری ٹی مشهورو
 مثالی مثل ء ناننگ اٹ
 نفسہ او بے جنگ اٹ

تخار خاخرتے او جانا
 نا عزت کن او دُردانہ
 کرینو کاٹے قربان
 بلوچستان بلوچستان

مریس پائندو آباد
 مریس شوکت اٹی ہمپاد
 نا بیرک چنڈینگے بڑزا
 سلیمان آن البرزا
 دا ہلمند آن زرے سبز ا¹
 بلوچ بولی شکر لبزا
 نمائین تون نشان دائم
 نما دنگ تا جہان قائم
 سلے بس دا ابد درخشان
 بلوچستان بلوچستان

دافتے ہم اسیکھ ہر

بے شک کہ فی سڑدار اُس
میر ، خواجہ و زدار اُس
حاکم تے روادار اُس
دافتے ہم اسیکھ ہر

لوچ بزرگو مظلوم آ
پیر بلہ غا معصوم آ
زالبول سیاہ شوم آ
باخوسیکے محروم آ
ڈھکوک انگا دا بوم آ

دا لنگڑ و نادارو
دا بزرگ و داخوارو
دا عاجز و بے وارو
تموک چڑا گارو
انتے غمن سربارو

سر پاتمالی سر تہ
 نی تسونس بد حالی
 دُن بڑگی کم سیالی
 لوچ بیگنی کنگالی
 دا مس نما مستالی

دے اس کاہک آبادی
 دا سر الیک ہم یاری
 قبراً کاہک سڑداری
 کُٹک دا نما ہم خواری
 میری، نما بوتاری

انتے...؟

دا موئل انتے ، دا خاخر انتے؟

دا توفک آتا توار انتے؟

دا لٹ انتے، دا هول انتے

دا کوک پریاد و زار انتے

دا اُراک دِنا پا بُن اَنگلو۔؟

دا بندغ آک دیرء دُن کہنگلو

دا جورا دُشمن ہرا کہ بسک

دالس کوش و کشار انتے؟

دتر کو زگرا دا خون دِنا۔؟

دا لاش تموک دا جون دِنا۔؟

دا دیر ننگ ء کرینے بے ستر۔؟

او لمہ تپک ، گہا ر¹ انتے

دا زيب دوتک ننا گهٲاراک
 ننا مسنکو ننا مياراک
 دعا نَس دافٲے که نن کرينُن
 که اينو تموک ميار انٲے۔۔؟

زمين داسکاتا انٲے ترخپک۔۔؟
 دا عرش داسکا پانٲے دڙپک۔۔؟
 هرانگ ء پابو دا امن و آشتي
 که خنپک ظلم و شکار انٲے

نصير شاعر زبان بلوچي
 او اينو اوغک وا دڙد، دوئي

جهان نا شرم آن او کھڊ مسک
 مفييا ني شرمسار انٲے

ماجرانٽے

تپرہ ای دا ماجرا انٽے
پا کنا تینا مُدا انٽے

منپرہ ای بت آتے آفرنگ ٺے
جرم دادے کنا سزا انٽے

زندگانی تدک تو ہر رنگ اٹ
بجھلی بوپ و گونی آ انٽے

بندغ آتے ٺی دا چنک بھلن
خان و سڑدارو یا گدا انٽے

پین کس آن کپرا ای گلہ
دا کنا حال پا خدا انٽے

ای تینٹ تپرہ پریشان اُٹ
 دا جہان دون ءے اے گڑا انتے

اُست کنا بے قراری اٹ لڑزک
 تپرا اُست سنا دوا انتے

بنگٹ استو نصیر پاریکا
 دانا انجام یا خدا انتے

ایلمی وپنت اس

سنگت سنگت، مونا برنی، ولدا توارے جنگاتا
شولنگا دشمن خلق آتیٹی لُج و میارے ننگاتا

ہرپہ نی اینو، موسم و وختے، سنج کہ سوار تے خرطکات
ایلم تو ہل جنگاے داسا، دمزے ہرک نی جنگاتا

دشمن دشمن بڈے سلہہ تیان، جیب آک تا پُرو زر آن
مڑدی توکل تون مڑ ایت اے، نی ہل قلعہ اے دنگاتا

قومی توارے خفتور زرس نی، کوش ناوختے شیف مفا
اخہ کہ وس اے نی پُر سہلہ مَر مجلس اے تولپا چنگاتا

اِپبو سیاہ مار آستونک نا شیفنا ڈنگ خلیکک وار وارا
کشبو تا ڈن آکوڈان اونا، زارے تا کشبو ڈنگاتا

ایلمی آ پنت اے نصیر نا ہر ف نی، پَرغبو بند آتے
گال گوک رنگ رنگ آ شائک بلسمی آ رنگ آتا

گوگو

جمر تو نود آکو اوار
 مُر دُن کرے ہورہ توار
 باغ اٹ گلان گہوش و سحر
 اُست ء کرے وابے کرار
 زہیری تا او دُن خلک کٹار
 گوگو ہنین آ نا توار

گوگو او باغ آتا نفیر
 او خوش توار مونا پخیر
 نا زیراک یات آتا تیر
 بلکہ اریس نی ہم زہیر
 نالہ خلیسہ زہیر وار
 گوگو ہنین آ نا توار

گوگو و شعر آتا کتاب
 شیبول و لاهوتی رباب

شاعر نا ہم اُست ء کباب
گٹ نا زہیر آ پُر شراب
یات آتا دُن شینک کے خمار
گوگو ہنین آ نا توار

خاخرٹے ظلم آتا بدن
لٹار دریر دُنک آک وطن
لنگڑ ملاس بے در ، کفن
دا مردو زن ، چنکا ، مزن
مودہ ٹی ایلم تیکہ گہار
گوگو ہنین آ نا توار

تس لمبہ اُست ء بے کسی
کوہی پانگا تا پسی
باز آتا سیل اٹ کر گز آک
اے دا غلامی بے وسی
اُست موٹ کیک خنتون آوار
گوگو ہنین آ ناتوار

گوگو نصیر تون ہم سخن
 روح تو اوار کپ ء بدن
 آسردا ٹی ہس مف چمن
 اوغک مسافر مر وطن
 اوغیسا نی مرے نا یار
 گوگو ہنین آ نا توار

رنج و غم کو کنا تنیائی نا
 وخت بس چاوا کہ رسوائی نا

اُست پریشان ۽ مثل قیدی چُک
 فکر بیر آن ۽ دا سودائی نا

سیاہ زندان تھی ۽ دے و نن
 روشن ۽ ڈیوا وا زیبائی نا

پیری چانپول کیک کنا اُست آ
 گڈیکو تلوہ ورنائی نا

عاشق آتے کہ پھل و پوغ اُسٹ
 نرگس ۽ کور تماشائی نا

گال و گفتار نصیر سی بے شک
 دُر و مرورد و دانائی نا

بیداد

عدالت ئے نہ دادے نہہ کہ پریاد
اڑے بیدادے دابیداد بیداد

بسور اے نن غضب ناک آ پلوسیک
وڑ اٹ کفتار ننا ڈونڈا لپوسیک
نصیرے الکورک دا وڑ او لوسیک
ہمو نن نا بریک اے قصہ دُن یاد
اڑے بیدادے دابیداد بیداد

پاریر نا مون ننا کرنچ آن تاب آن
نا خن تا برمیش ننا دا پُر زراب آن
اسل اس پاش نا دا ڈیل و داب آن
نی ملک اٹ کیسہ امن ئے گرّ و برباد
اڑے بیدادے دابیداد بیداد

کریس نی ده سال مُست دون نقشه
 بلوچستان نا تاریخ ءے نوشته
 بلوچ ءے نی جتا پاریس قوم اس
 پاریس مسونے دا قوم آزاد
 اڑے بیدارے دا بیدار بیدار

پاریس نی اراتو مُست دبیرے
 حکومت لب اٹ الک سزدار و میرے
 اوارے سندھ ننتو رُبیرے
 مریک دا ڈیہہ ننا ہم سنج و آباد
 اڑے بیدارے دا بیدار بیدار

ثبوت دا جک خلوکا نا پلوس ء
 گوآ شاہد ہم اندانا پلوس ء
 عدالت دروغ تڑا باخت آگوس ء
 مسہ سال آن سزا نئے کم نئے زیاد
 اڑے بیدارے بیدار بیدار

دھوس و اوفک کہ پارہ عدل و انصاف
 دا خرما ہیٹ تو یکجا کنیک آ ف¹
 جمہوری راج آسے اسلام ء بنگاف
 مریک پین ناروائی دا کہ انت زیاد
 اڑے دا بیدارے دا بیدار بیدار

ہُراے رحمان ! دا شیطان ناراج ء
 نہہ اسلام نہہ جمہوریت ناتاج ء
 ابو جہل و فرعون نا دا مزاج ء
 ہما قانود اینو کیک ارشاد
 اڑے دا بیدارے بیدار بیدار

ہرادے اُست سنا اے زیل آ بود
 ہرادے بے خلیس آنامزن کود
 ہرادے جانثاراتا ہمو دود
 دادے آکے الے نا راج پہناد
 اڑے بیدارے دا بیدار بیدار

مفک بیداد کم بے داد آ قہراٹ
 حکیم آک زار اسے کم کیرا زہراٹ
 دسنگ نی انقلاب کیسیہ تہراٹ
 کہ دافتے پاہو آ گٹو کہ صیاد
 اڑے دا بیدادے بیداد بیداد

وطن نابهار

وطن وطن ٿي ٿي ٿي وطن
 بهشت و زندگي وطن

اي نيكه ڏنڪه پهل گل ۽
 گنوک پهل آ بلبل ۽
 ڪنا ٿي دل جي وطن
 وطن وطن ٿي ٿي ٿي وطن
 بهشت و زندگي وطن

ارير او خرون آتلس آن
 ٺي بيرفوک ملپد آن
 لباس مڃملي وطن
 وطن وطن ٿي ٿي ٿي وطن

ٺي رنگ برنگ آ پهل چنڃين
 گل آتازيب گل زمين

دا زیب ء دلکشی وطن
 وطن وطن ٹی نی وطن

اینو ای مثل ء بلبل آ
 دروت تیوہ ہر گل آ
 دا سوزے عاشقی وطن
 وطن وطن ٹی نی وطن

نمہ غانا دا خیال آ کیک
 گل آن نصیر بال آ کیک
 وسم مہ دائمی وطن
 وطن وطن ٹی نی وطن

مڑدے لغز آ، آب اف
جورو بدآتا، تاب اف

دے تے سلام اٹ تھرکیک
نن تیٹ کچک ءے واب اف¹

بے ننگ و کٹ آ کاٹم ء
شامہذب آتا داب اف

باخوسیکن ہب ہب او کیک
زندے تا پین اسباب اف

سڑدارو خان میر و نواب
بے شرم کہ پین الکاب اف

خواری کشتیان بید ہیج
مژد ، دا وڑو نایاب اف

پوریاگراتیان بید پین
ملک اٹ دا پین ارباب اف

ذگرا نصیر نا شاعری
خرون زرے دریاب اف¹

اڑے کنجر نے آ پٹے خدائی
 نے آ پٹے خدا و مصطفائی

پن آن نی تینا ہم لُجی متوسک
 دروغ نا تسوس سلطانی گواہی

بلوچ نا چنکا بلائے کہ لُجی
 نما دا بزولی و بے حیائی

تینا شہرت کن دا چار دے نا
 کہ ارفیس عمر بھر کن روسیائی

اڑے او بے حیاء لب اٹ نی تسوس
 وطن ء لمہ غا نا بودلانی

وڑاٹ اے جعفر و صادق نا مُردار
مدام لعنت نے آ پٹ کمائی

کسفبو خلبو خاخر ایتبو نم
دونو بف پین دے نس وا سدائی

تخس اُست آ بلوچ ء بیر گیر آ
الور بیرا و ترورنے، جمجلائی

دا ورناک بہادرانگا دشت و پٹاٹ
تینا جہد اٹ اُتورک روشنائی

ہمودے آ ہرانگی نی انوسک
او غدارے وطن دشمن ہوائی

تروف کس قبرنا ہم نا نشانے
مروس تموک نی دُن چاگنائی

کنا تاریخ آئی نا پن سلوے
پن اٹ غدار ننا تسوس تبائی

مریک رکھ آئی بس غیرتی تا
بلوچستان بلوچستان سدائی

نصیری ہکل و کوکار
سُرینگ ۽ خلق آتو کوہسار

دلیرا بہادرا ورناک
گروک نا وڑ مہو ہوشیار

آزاتی کن تینا ڈیہہ نا
او کاٹم تے کریر سنگار

تینا لمہ نا عزت کن
کریر دشت آتے او بازار

دا ملک و قوم سنا ننگ آ
اریر پُر عزم و ہمار

بلوچستان سنا دا دشت
ننا دا ملک ننا دستار

بلوچستان زبر ازگا
ننا ننگ ء ننا گندار

بلوچستان پُر گنجان
ننا تاریخ ننا گفتار

بلوچستان ننا ہنکین
بلوچستان ننا دربار

بلوچستان ننا ملک ء
ننا دا مسونے تکرار

بلوچستان سلوریکا
گنے کاٹم ٹی خل غدار

نصیر دُن دکت خلیک وارا
تینا گال آئیٹ کاٹار

چاڑدہی تُو بے ماہکان ء ہر
پُر زراب آ کنا جہان ء ہر

ہر گورا خاخرے تالان اینو
سیاہ تاب آ کنا گدان ء ہر

مونا زندان اٹ ماہکان روشن
تب ء تنیائی نا گمان ء ہر

زیل ء مُر سلوک آخواہنگے
اُست ء نادان جی و جان ء ہر

تُو و سال آتا گبار اتے ٹی
اُست ء رُژنا و رازدان ء ہر

ماہکانی آ نن نصیر تو اوار
دُرا لوزاتا کلکشان ء ہر

اگا نن تارمه تامورے
 تہو گر تڑند و پُر شورے
 اگا ڈاہ و ہلامورے
 ای تینا توپرا گام ء
 خلیسہ پھر غیسا کاوا

اگا قید آ کو زمزیرے
 اگا توقف و شمشیرے
 اگا مُر مزل و دیرے
 ای تینا توپرا گام ء
 خلیسہ پھر غیسا کاوا

تخوک کاٹم کو دل دست آ
 وطن کن تینا سرمست آ
 تحاٹ شرط کاٹم ء کست آ

ای تینا توپرا گام ء
 خلیسہ پھر غیسا کاوا

دا بڈو مزلی باراک
 نصیر تون سرگل آ یاراک
 دا وخت اسکا مڑادارک
 ای تینا توپرا گام ء
 خلیسہ پھر غیسا کاوا

شیرِ اس کہ اُسٹ ۽ چنڈک
 نی چاسہ کہ ای چاوہ
 ٹپ اس کہ اُسٹ آمحک
 نی چاسہ کہ ای چاوہ

کشلوکنگا استارے
 شینک آ کسر نا دمزے
 غم اُسٹ آئی کہ تولک
 نی چاسہ کہ ای چاوہ

نقش و نگار پھلا
پھل آ کو روشن ازگا

دروشم نا زیب ماہین
ماہین جتا و ، یک تہ

نی مہلکا و ساء آ
ساء آ و خوش نماغا

او، دُر نجاد و شاہین
شاہین لاتماغا

ای کم سواد لس آ
لس ازگا و بے نوانا

پاہک نصیر لال آ
لال آ او بے مثال آ

سوال انت ۽ جواب انت ۽ --؟

گناه انت ۽ ثواب انت ۽ --؟

تينا اُست آن ني اريف

ني ڪيڀ سوج، عذاب انت ۽ --؟

ڪه داڙي عشق سُم گوازي

سرونزو چنگ و رباب انت ۽ --؟

دلير خيسن خني سگت

وا ڪاٿم تا حساب انت اس --؟

روائ حق نا دا جنگ

ڪه خيسن مٿو ڪتاب انت ۽ --؟

اُلس خواجہ ، اُلس والی
امیر و خان نواب انت ۛ۔۔؟

دا اُست ۛ ظلم سنا پوغ آ
نی خواسہ پین کباب انت ۛ۔۔؟

دتر کو جان نثار آتا
ہتم خیسن گلاب انت ۛ۔۔؟

نصیر نا شعر تے ہر کس بنگ
او انت پارو زراب انت ۛ۔۔؟

جرگہ

ننا دا شومنگا قسمت ننا تصویر اسے جرگہ
بلوچ آتے ختم کنگ آکن تدبیر اسے جرگہ

اگر کس مجرمے عشق ۽ وطن ٹی مسونے عاصی
تو اونا کاٹھے خلنگ آکن شمشیر اسے جرگہ

کہ دافتنے ساچپک دا سرنوشت اللہ اکبر نا
اگر سرپند مریس تو رشتہ غا تکفیرا سے جرگہ

سلیسن تو بریک وا کاٹم آ سڑدار ننا تیشہ
امر نرن کہ نت تیٹی ننا زمزیرا سے جرگہ

ہرافتا اُست خواہک کہ دیر صحرائیٹ گواڑخ
اوفتنے نخچیر کنگ کہ وا تیزوتیرا سے جرگہ

دا جرگہ دشمن ۛ آستین و قانون و شریعت نا
سزائس ننگے دُن چا دوزخی تحریر اسے جرگہ

نصیر نا اُمید مفا زونس دا کُٹوے ضرور دے اس
مگہ آیات قرآنی نا دا تحریر سے جرگہ

میر یوسف عزیز مگسی کن

ارادہ نَس کہ دنیا نَس پوسکنو آباد نن کینہ
کہ دُشمن تا دوآن ملک ء تینا آزاد نن کینہ

بلوچستان آن باطل نا اسل نن کشینہ بیخ ء
وطن نا دشمن ء بے جاگہ و برباد نن کینہ

دا ایمان سوزا جرگہ ء ختم ڈیہہ آن تینا کینہ
شریعت آن مسلمان تے پدا دلشاد نن کینہ

بلوچ آتے پدا نن بال تینہ خاک ذلت آن
فلک اٹ دافتے دینہ بڑز دُن آباد نن کینہ

ختم کینہ دا لب و، ولوواراتا جھگڑے ملک آن
دا بدعت آن روایت آن ڈیہہ ء آزاد نن کینہ

ولے اے بخت شوینگا نئے اسہ جاگہ ہم التوس
قیامت اسکا دوتے آن سدا فریاد نن کینہ

نا یاد اُستان اسل گیرام مفک یوسف علی سنگت
ہرا وخت اسکا دا زندء نئے بس یاد نن کینہ

راج وا کے سڑدار او ایلم

اوغیہ گوہر چناک خن تے
 پیر انگاک ہم در، در رُلر
 لمہ غاک ہم چُپ خرٹینک وھیفر
 پنڈہ و نہہ قرضدار او سنگت
 راج وا کے آسڑدار او سنگت

او غیر چُناک باپست خلیرک
 لنگڑ پھڈ آ زیبک خاچر
 میس تا مرے ہم زیب اُرانا
 ڈڈ پُر کے زردار او ایلم
 راج وا کے سڑدار او ایلم

لنگڑ لوچ آ قوم آ کہ خواری
 در در مودہ او عننگ زاری
 آنگ کے سڑدار بیگاری
 مالی و بچار او سنگت
 راج وا کے سڑدار او ایلم

لُٹ و پل کے لُح تے خلے او
 زراغ اس دونو چوشک دترتے
 کشک ملی تے ہڈ و ترک آن
 جرگہ نا ہتھیار او ایلم
 راج وا کے سرڈار او ایلم

جیرہ بش کیک سیالی ء سٹفک
 ایلم تے ایلم تون مٹفک
 چنک کیک مڈی تے او دُزک
 رشوت نا انبار او ایلم
 راج وا کے سرڈار او ایلم

دا تا تینا راج نا شائے
 بے غم خاچوک ننتے مریفوک
 دیرے بنے او دیرے پائے
 دھرتی نا بوتار او سنگت
 راج وا کے سرڈار او سنگت

نوجوان

بشہ راج سنا نوجوان نی بشہ
بشہ ملک سنا پاسبان نی بشہ

کہ ویل آتا پلویرٹ اٹ راج و وطن دا
سہیل آکو ویران ارے نا چمن دا
وا لتاڑ اٹی ءے نا کوہ و دامن دا
بشہ قوم سنا نوجوان نی بشہ

تہوک تعصب آتا خبر تنگلو
وا جمرک ظلمت نا بزمنگلو
گروک آک کاٹم تیا تمنگلو
بشہ وخت سنا رازدان نی بشہ
بشہ قوم سنا نوجوان نی بشہ

تہو تپٹی شورش نا کوکار اسے
کہ جمرتیٹ دشمن نا زنبار اسے

چرک اٹ دا زمزیر تا جنکار اسے
 بشہ قوم سنا نوجوان نی بشہ

بشہ باوہ پیرہ نا عزت نا خاطر
 بشہ قوم و ملت نا عظمت نا خاطر
 بشہ شیفن بڑزاغا ہمت نا خاطر
 بشہ قوم سنا نوجوان نی بشہ

بشہ مف کہ بدنای اٹ نی کہوس
 بشہ نہہ تو بے نامی اٹ نی ہنوس
 بشہ نہہ تو ناکامی اٹ نی ہنوس
 بشہ قوم سنا نوجوان نی بشہ

بشہ بشمہ دورے جہان ءے بدل کر
 زمین ءے بدل کر زمان ءے بدل کر
 بشہ بشمہ تینا مکان ءے بدل کر
 بشہ قوم سنا نوجوان بشہ

نصیرآی جفر سوختہ ے شاد کر
 گلستان ے ویرانا آباد کر
 غلامی آن ڈیہہ ے نی آزاد کر
 بشہ قوم سنا نوجوان نی بشہ

گُفر ظلمت نا کہ مونا نورِ ایمان اس مرے
کشتی ءِ طوفان نا مونا فضل یزدان اس مرے

خوانہ گرنن دا غلامی ءِ ختم کین روتہ غان
پیروی برکین اودے ، درس قرآن اس مرے

دُن دلیری بہادری نا رحمت آتا پھر کرو
ہو براہمی دود اسے کن اسید قربان اس مرے

پنے دا زندان یلہ کرد و اچکزئی ہم مریر
عشق سنا سیلاب اٹی بردونو طوفان اس مرے

گرچہ نن بیدار ارین، لیکن کسر تان چپ ارین
راہشونی کن ننے یوسف علی خان اس مرے

او ہرا اوغدہ ءے کے سرجم مفک ننتو نصیر
کڑد اکن مڑداگی ہمت و ایمان اس مرے

سو غنہ آراتی

قسم اے میر و قمبر نا بیاباکانہ جیرت نا
 قسم اے او مرو مہناز و نازیبِ محبت نا
 قسم اے چاکر و گوہر آمِ ننا رندی آہمت نا
 قسم اے رند و لاشار نا ہمو عزم و شجاعت نا
 قسم اے میر حسن نا خوں ننا مہر و اخوت نا

قسم احمد نا استقلال ننا رزم ءِ حریفی نا
 قسم اے زمغ ءِ بیبو نا دتر تیٹ لیو آرنگت نا
 قسم محراب ننا قربانی و ایثارے کامل نا
 قسم اے مٹِ حاتم نا سمندر نا سخاوت نا

قسم اے مِش تاکہ پُٹار، دترک عبداللہ نا ایڑے
 قسم اے خل تاکہ نورسی کرے اوفتیا اکامت ہم
 قسم نا اے شہید قوم نا روح مقدس نا
 قسم اے غازی باطل شکن ناجوزہ عزت نا

قسم اے بے کسی تا ہم، خدائیداد خانِ خنا اوفتے
 قسم اے بے بسی ناہم کہ اِعظم¹ اوفتون سنگت مس
 قسم اے جوش و جوزه تا احمدیار خانِ نا اُست اٹ اس
 قسم او ملک ننا اوڑے بلوچ آتا حکومت اس
 قسم اے مَش تا کہ اریر ہنکین بلوچ آتا
 قسم اے ملگزار تا ہرافتے آن انپینک
 قسم اے درہ بولان ننا شک و تلار آتا
 قسم اے ول ول آ مولہ نا پُر مہرماہبت نا
 قسم پُر زار ریک آتا، خرین انگا تہوتا ہم
 قسم بجگت ننا دڑدی آہکل نا اے فرقت نا
 قسم اے ساحل مکران ننا زیب سمندرنا
 قسم اے حمل و جیند ننا مڑدانہ غا خصلت نا
 قسم دا خاک ننا لمہ ارے دا کہ بلوچ آتا
 قسم ۽ نُجُب ناموس نا، اے جیجا تا کہ غیرت نا
 وطن آجو مروس داجان اٹی تانکے سلوک ۽ جان
 کنا دا دین ۽ اے دوست آک کنا ہند۽ کنا ایمان

ڈیوہ

اے دوست کنا نن تا دتر آب سلامت
اے روشن آ ڈیوہ نادم و تاب سلامت

چاگرڈ نئی گگ تارمی آداسکان اریر ننگ
دشمن نا ہموہکل ۽ بھیم اس ارے زندہ

نہہ ڈس کسر تا ارے منزل تا ن نہہ نشان
ہرکنڈا تہاری تابش مروک ارے طوفان

اے دوست کنا نن تا دتر آب سلامت
اے روشن آ ڈیوہ نادم و تاب سلامت

اختہ ۽ عیش و نوش نئی وا نن تا پرستار
رژن آ تا اے مل آک تفوکو پد دیوار

خن تیان دسکا چپ ۽ ھمو سہب سنا استار
سنگانے گروسک داڑے کچکاک اریر بیدار

گل مس ناپیٲتہ تونی اش رَغ تے داجان آ
آرف تیل سنا بدلہ ٹی دتر اُسٲ سنا سانا

انتس کنا مڈی ارے دا کل نے آ قربان
نی روشن سلگ پوغ مرے نیکہ ننا جان

نے آن تو روشن اریر ویرانہ غا دشت آک
اُسٲ آک ملوک دُنکہ مریر چاک زنجکاک

حق آتا پرستار اُن دیوانہ گنوڪاک
پلویڑ سٹی نے الڪونن یک یک آپرک آک

ھمو وخت اسکا غازیک تانکہ میدان آ بتنو
ھرافک بتنا دتر تیٹی دا چاگڑدے بیرفور

دُن اوفک جنگ نئی دے ءے قیامت نناہتور
ہمو وخت اسکا منزل نا کہ او ڈس ء خنتنو

اے دوست کنا نن تا دتر آب سلامت
اے روشنا ڈیوہ نادم و تاب سلامت

جی بلوچستان

جی بلوچستان جی میرا بلوچ آتا وطن
 باز نی اُست آکبین اُس نی کنا روح و بدن
 دشت و صحرا مش تے ٹی ریک آتے ٹی
 خوش و شاد اُن دُنکہ بلبل تون چمن
 کیک ننا دا خن تے روشن دُن عزیز پی رہن

نصیر نا شاعری توپ و گرہندے
جتا کلان او نا راہندو رندے

مدامی ڈاہ و کوکار و توارے
مدامی واؤ زانگ آہ و زارے
نہ پھلاتو بہاراتو اوارے
نہ زیبا زبیل آتون کیک مجلس

ہرا ڈول شوخا شاعر تا بیان ء
کنے اوفک تیرہ دُن پیغور شغان ء
کنا ہیت تینا سنگت آتو دادے
کنا اُست غم تیان ٹپی و ریش و

چار بندیک

بے علم و ہنر کس جہان اٹ شاد مہک
 بے جُہد و عمل آن کس اس آباد مہک
 ہیت کس ای نے پاوا تحس تا اُستانی
 قربانی آن بید نا وطن آزاد مہک

دُنیا ہنا مونی وا تدک شام آتو روج
 تس ہر اسہ قوم توبے و استار آگروشتک
 ہنکین نا تینا خواجہ و آزاد تو مُدام
 پن کٹار جہان اٹ او! ولے وائے بلوچ

بش مرکہ نا بُن پیری آگورو وطن
 مون بیرہ و نا رزق و نا دا باغ و چمن
 دشمن تے تو بدخوا آتخو کے گروی
 غیرت نی کرک بش مہ غلام ۽ نا تُمن

نا دُشمن ۽ زوراک وا بسیار بش مہ
 نا کُڈّام کہ تلو کے ، او تیار بش مہ
 دا مَش تو سمندر تو دریاب آتو دشت
 نا میراث تارتار نا دستار بش مہ

دا خواجہ و میراتے کریرے بھلن
 عیاشی کہ کریر تینا سودائے وطن
 بش مبو نم کبو تا گٹ و بگیر
 مَر خسبو نم دافتے کہ دا خنپس کفن

باز کنگونو دا میر و اے سڑدارو امیر
 سوتے دترتے کاٹم ۽ مثل او جاگیر
 یکجا مبو نم داسا او بگجت و شوان بزغر
 نگر کبو نم دافتا غلامی نا، زمزیر

دوست آک وطن کہ جہدو تدبیر اس کبو
 دا زراغ و تیل تے نم ڈیہہ آن مُردبو
 کاریم اس اگہ ہیت نئی پنت آئیٹ مف
 بش مبو ہکل کبو یا کہ شپ گیر اس کبو

برک سگت کنا بن نی توارے
 بلوچ آک سہی کبو نم کوہسارے
 بد آک لیسر تینا فوج ء، قہارا
 مفسیا خواجہ ڈیہہ نا ارف سگارے

زوبر کنا مَش تا او جغرواراپلنگ
 بُرز فکر سبک گام، مزن گوانزو خَشنگ
 اينو ني هراڙے هناس تنگان خن تے موشيسه
 مَش تے نما ارفينو دا خرماو خولنگ

تُون اُس ني لاٹ ننا گُرسی آ خوش
 خان اسوس مهالو ني داسا لِدُکش
 قوم و ملڪ ۽ باکفيس ني تينا
 ذلت آ زندگي ني اُس پش پش

وختس کہ غریب آتیا جہان تنگ مرے
 پڈ خورک بدن لوج وا بدرنگ مرے
 حق دادے کہ دا خوارو خراب آ زندآن
 ماڑیک دڑھر، دمک تڑھر جنگ مرے

او مجاور! او خان ء گورستان
 ملک بلوچ آتا اف لغورستان
 تخت یا تختہ کوک مرڈاتا
 زندہ بات بیر دا بلوچستان

نُئے دا دورباری تیک بہکل
 دوئی ء کر خرین آ شاد و شگل
 لغوری ٹی مفک کاریم آسان
 مدام مُشکل کشا بس نے تو موگل

حاکم مرے و رہزن وا تینٹ دُڑ وزیر
 رہبر مرے وا جاہل سرڈار یا امیر
 او ملک جہان اٹ وا سلپیک آزات
 ہردے مرے اوڑے کہ دُن مثل اسیر

زوبر کنا مہرنگ کہ زہیر اُٹ نیکین
 مستانہ مریدو ای فقیر اُٹ نیکین
 لُہ وطن نا ننگ و کنا راج و زبان
 کل پنک تو دا ناؤ اسیر اُٹ نیکین

نا دروشمن و نا رنگ و نا دا زیب و جمال
 نا محنگ و بشخندہ و دُرّ انگا دا گال
 یاتا کہ بریرہ دا اُسْتِ عے چاڑوا کیرہ
 مرک شاد و آباد نی موج مثال

نی پھل اُس نے کہ بلبک شیدا
 مفک مٹ و بدل نا کنکہ پیدا
 نما دیدار و مجلس تیان کنا پھل
 بٹینو مَر کئے دُن سیاہ و قیدا

وخت اس دے ٹک ایتک دُنیا مریک تہار
 نا غم گرتی کن تون، کہ مثل دُن مزار
 آباد نی مریک ہر پاس و پارخت آ
 نا یات سلے اُست آ ہدم اے کنا یار

نہہ شام آ بریک تغ ، اف دے نا آرام
 اسہ سکتہ ء لمبہ اس، جان ء اُشک مُدام
 ایتک زمانہ چیچلو، نس دیرے دُن خبر
 کہ خواجہ آک مریرہ مُلک اٹ تینا غلام

خدا حافظ	نما	او	جاشاراک
خُدا حافظ	نما	راجی	میاراک
نُم	اینو	خاخر اٹ	لمبہ ہنو کاک
خدا حافظ،	خدا حافظ	او	یاراک

اے ورناک زبیدارا جاشاراک
 نئے ہکل ٹی ء دا کوہسار آک
 بیو لمہ وطن نا نم توار آ
 تفو کو نم تو دا گٹ و تلار آک

بش مَر کہ اینو اُست دا تازہ تازہ ٹپ ء
 دا مال و مڈی زگر آخیسن دتر نا لپ ء
 نی دافتے بہادری اٹ بس شول ایتے مڑ
 کاٹم تننگ آن بیدس ایلوک ایہنو گپ ء

خوش بس زباد رنگ آ زیبا بہار سوب
 سرسبز آ ، آپڑس آتا ہر شاخ چنار سوب
 دا پھل انگا وطن نا، عنبر تا تہو نے تون
 دا دشت آنا دروت و نازو تلار سوب

بنگوس وطن آن دُنکہ مسک آتا سحر
 ہر پھل و ہتم زیل و موج آتا سحر
 چنڈان اُس نی زلف آتے ہستین اوڑے
 مس مہر انا دلکش آ دا کیف آتا سحر

قید اسہ دے مرے ، دُن چا سال اٹ تَدک
 اُسٹ باٹی بریک زند زوال اٹ تَدک
 دور آزاتی نا ، دا کسر جُهد اٹی
 مڑد نا کاٹم آ ، انت حال اٹ تَدک

اَسُل اف خن تا شیفی زندگی اس
 خلیس آتا عبادت بندگی اس
 پن ۽ زند آجویی نا اے دلیر آک
 غلامی زیات ، مرک آن گندہی اس

صد حیف کہ عزت نا دُن آجداد مرے
 صد شرم کہ دا ٹپ بدن آ یاد مرے
 ارمان کہ زندہ مریر نا مثل آک ہم
 لمہ وطن و راج دا برباد مرے

مفک گیرام ہمو کودک لوچ آ
 بدن شیپول خرون لٹا گھوچ آ
 او پیسکا کہ ارغ نا چنڈ اسے کن
 کرینگا کہ بدلہ ٹی باخونا پوچ آ

خدا چاہک اُشو کے اُست کباب ء
 نہ دے آن، نہ کہ نن تا داسا واب ء
 وطن دا لٹ پل تا گواچی ء ہر
 نصیر نا بند بند داغ آن عذاب ء

دا جہان جنت ء لغور آتا
 یا تو ہنکین ء کر و کور اتا
 پوریاگر تو لنگڑے بزغر
 بندی ء اوفک زر و زور آتا

زنداس کہ دُن محتاج و گدا، کے نے
 دوتے سلوک زردار ننا پدا، کے نے
 ننگ و عزت ، پلے او باخو ۽
 مرک جوان ۽ دا زندآن جتا، کے نے

نہہ نیتو سلیک خیسن نہہ مڈیک نہ مکان
 سیال و اُرائی عزت ، نہہ چناتا شرف شان
 زمان نا چیچلو اٹی ، او مریرہ گم گار
 نیتو سلیک پن اس وا مڑدآتا جہان

ایلمک بش مبو نم ! زیبا وطن توار
 مونی و ہنوک آ اینو اِلا پد اٹ میار
 دا دور بس نمائے ، مُستی مبو ، بو
 پُر جوزہ مَح تے تف بو، کہ سنج نم تیار

اخص مرے کہ پین خوش ، کس ۽ نا ڈیہہ ، ڈغار
 ساندہ وسم مرے بس ، نا پین تا بُرز توار
 شہداتا جوک وہیرک ولے کن کہ اے نصیر
 دُنیاغان بَسچین ۽ ”دا وطن نا حشکین دار“

وخت اس وطن ہنا تو ، دُن چا سلیتو بچ اس
 لاش آن کفن ہنا تو، دُن چا سلیتو بچ اس
 بلبل کہ پھل اسے کن قربان کرینے ساہ ء
 اوڑآن چمن ہنا تو، چا، دُن چا سلیتو بچ اس

جی راج و وطن نے کن، دا جان ہم قربان
 دنیا پا ارے انت اس ، ایمان ہم قربان
 نا شرف و آجوئی کن ، عزت و وسی کن
 نی دیدہ کنا خن تا ، جانان ہم قربان

دا منٹک دا صحراک و اے زربار کنا
 دا ڈیہہ اٹی گنج انگا ، اے انبار کنا
 اے وائے اگہ دُن وا مروسس سنگت
 اے ملک کنا، دا نا وا ہرپار کنا

نی رزق آتو پوشاک کنا پن تو نشان
 درگاہ نی کنا توبے ، نی اُس تو خن زبان
 دارو نی کنا درمان نی مڈی کنا میراث
 دا زند کنا نائے ، نی عزت کنا شان

نی لمہ نا دا رنگ و بہاراتا قسم
 نا خیسُن ناریک آتا ندر آتا قسم
 نے بیرفوٹ بانور سنا وڑ اٹ دے اس
 پوغ انگا نا گیسوتا میار آتا قسم

دُنیا تینا منشت و حساب اس خواہک
 سوچ اس کہ مرے بش تو جواب اس خواہک
 اینو نا بدن ٹی اگر دا دیر و دتر تیخ
 دا بازن آ جنگل ٹے زراب اس خواہک

بش مر کہ وطن بُن الٰک
 نا پُھل چن بُن الٰک
 نا مَش تا دامن بُن الٰک
 بش مہ او کنا ورنہ

مزل نا مُر افک ، نی تُولپا دُن کرار
 بس ٹک ایت کاٹم ء ، نی کر تہ نیزہ وار
 روشن سلے دا دُنیا، مرے ظلم گم گار

دا ڈول آ حکومت کہ باخوس نے تف
 ناجوڑ مریس او نے درمان تف
 چُناتے او خوانفپ روزگار تف
 دا ڈول آ حکومت کہ کس اس جان تف

ای بیر اُٹ بلوچ آتا ، کنا دین ء بلوچ
 ایمان کنا کلمہ و یاسین ء بلوچ
 آجوتی و کالحوائی وداپن تو نسب
 سربازی کنا دودے آئین ء بلوچ

اے دوستاک ! وطن ، لُج میار آتا دروئی
 قسم ننگ و لمہ گہار آتا دروئی
 مِش تے وطن نا پیسہ کہ داوڑ تَقْبُو نُم
 اے لمہ وطن پھل بہار آتا دروئی

بلوچستان کنا پھلا وطن خرما آمایچ ء
 کُننگ کن حق سنا داڑے، ہر اسٹ ہُر کہ، باپایچ ء
 سم و توپ آتا دمزا کو سلو کے شنزہ تیراتا
 اسہ وڑ ٹی شلنگوبس ننا کاہان و اورناچ ء

ارمان دا، وطن ہنا گڑا ناپن نسب ہنا
 کہ عزت و ناغیرت آتا ننگ آتا ادب ہنا
 نا باوہ پیرہ زغم اتون کہ میری ۽ دوئی کریر
 ارمان کہ نا دا دوتے آن ، نی نابود، عجب ہنا

نادان آپہ تنگان دا وخت عمل نائے
 مرداتا مَح تھی و شادی و گل نائے
 بش مر نی کرک غیرت، زیبا وطن توار ۽
 اے چاکر و گوہرام نصیرسی آ بدل نائے

اسہ بند آکن ڈغار نانی نادان کہہ
 اسہ گوز یاشینک کن جون آتے کنیہ
 نے کن دا سد ارمان اے میر انگا بلوچ!
 ملک ۽ نا دریر غیر آک ، نی تو سُنوس شنیہ

نا پن تو، ارے شان نا ہر گڑا وطن
 نا رزق ارے نکان نا ہر گڑا وطن
 تسوس وطن ۽ چاس کل گڑاتے تسوس
 نا جان نا ایمان نا ہر گڑا وطن

زیبا ئے بہشت آن کنا صحرا آ وطن
 دا بھنمل و پھل آن کنا زیبا آ وطن
 دریہو کیوا ای نیم نن آ، آسرد خلیوا
 اے وائے وطن وائے وطن سا آ وطن

دا خواجہ و میراتے کریرے بھلن
 دا تینا عیاشی کہ بہاء کٹو وطن ء
 نم بش مبو گٹان ابو دافتے وا
 دن مر چغل لیتو تاکہ خنپس کفن ء

انسان نا شرف و زیور طاقت ارے علم
 دُن چاکہ روشنائی صداقت ارے علم
 اخلاق و جہاں گیر جہان دار و اے نصیر
 سلوک انگا داہستی و شہادت ارے علم

دیر پارے بلوچ آتا وطن مال ء نا
 دیر پائے بلوچ آتا بائی گال ء نا
 نادان نی دلالاتا زبان آ تماس
 پیٹی آ تیر کُنکُنس بدحال ء نا

گندہ اُٹ دا خاطر کہ منپرا
 شیف کاٹم نا بفرآ درگہ غا
 نی اسیکہ دامن آ لپاتے ہر
 آئین شکنی پا درے دنا، کاٹم ء

پوغ ازگا دا اُست پوغ جگر پوغ وطن بر
 بلبل خلیک قید ٹی فریادی سخن بر
 پن رتیج بس کاٹم آ ، وخت آن اسل مُست
 زو اس بروہتم ہم مرو پھل نا چمن بر

کیف آتا طلب گارے سُبک سارے زندگی
 پھل آتا ہوا دارا نما دارے زندگی
 ارفک اگر کس منصب نَس دا قوم وطن نا
 اونا کاٹم آ کبین انگا دستارے زندگی

ڈیوہ

سَل پین زرس سہب چمن مُر افک
 بیداری آن باتی وطن مُر افک
 ایپار سلور مشک دمن مُر افک
 مِش تے ٹی مرو ظلم سنا خن مُر افک

نے تون اوار دیدہ نصیرِ نا ہم نم ارے
 روشن دا کنا فکر دا روشن قلم ارے
 بیدار اوار نے تون گروشک تیک غم ارے
 نی اُس کہ دتر چُر وا پٹی دا دم ارے

کنا ہوتے ٹی امانت دا قلم
 عشق و رخسار ننا قصہ تا روادار تو اف
 دولت و شہرت و منصب دادے درکار تو اف
 شاعر اُٹ ای ولے دا ازم و سخن
 پوسکنو ڈول اسے نا مسحت آتا آدینک ء
 کنا شعراک امانت و کنا مخلوق نا
 کنا محنگ کنا او عننگ خاطران دافنا

